

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

author of Ice Planet Barbarians

RUBY DIXON

SLICE OF
LIFE SHORT
STORIES

CALM

ICE PLANET BARBARIANS

SAKİN

HAYATTAN KISA BİR KESİT ÖYKÜSÜ

RUBY DIXON

RUBY DIXON

İÇİNDEKİLER

SAKİN

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Yazarın Notu

TAŞINMA

GÜNÜ

Buz Gezegeni Barbarları Buz

Gezegeni Barbarları Okuma Listesi

Sonsöz

Telif Hakkı

SAKİN

Bir sabah, nazik Maylak uyanır ve yaklaşmakta olan bir korku hisseder. Kabilenin şifacısı olarak, herkesin güvende, mutlu ve sağlıklı olmasını sağlamak onun görevidir... ve öyledirler.

Peki halkını tehdit eden ne olabilir?

Bu, BUZ GEZEĞENİ BARBARİLERİ serisinde geçen kısa bir öyküdür ve tek başına değildir. BARBARİNİN DOKUNUŞU'ndan sonra okunmalıdır ve bir sonraki sürümü bekleyenler için biraz tatlılık ve aile hayatıdır.

MAYLAK

U nease beni uykumdan uyandırıyor. Kürklerin içinde dönüyorum, rahat edemiyorum. Bu his geçmiyor ve gözlerimi açıp mağaramın tavanına bakıyorum.

Yanlış bir şeyler var. Bu, bir başkası ölürken khui'min bana gönderdiği ürpertici sıkıntı değil. Bu daha yumuşak bir şey, gerçekleşmek üzere olan bir şey. Bu, açlık veya hastalık gibi daha yavaş, sürünen bir endişeyle gelen huzursuzluk iğnesi.

Elim karnıma gidiyor ve khui'min şifasının akmasına izin vererek içimin derinliklerini araştırıyorum. Bedenimin içinde yuvalanmış olan ufaklığa dokunuyor ve onu iyi buluyor. Karnım düşük ve kemiklerim ağrıyor, bu da bana yakında kitimin geleceğini söylüyor. Uzun süren bekleyişin ardından küçük oğlumu kucağıma alacağım için hem rahatlamış hem de heyecanlıyım ama bu sabah beni uyandıran o değil. Bizimkinin tam karşısında yatan Esha'nın yatağına bakıyorum. Küçük kızım uykusunda parmağını emiyor, gözleri kapalı. Huzurlu ve rengi güzel. O zaman Esha değil. Biraz rahatlıyorum.

Yanımda, dostum boynuma sokuluyor. "Maylak?"

Parmaklarımı Kaşrem'in sevgili yüzünde gezdiriyorum. "Uyuyamıyorum."

"Kit mi? Yakında burada olacak mı?" Eli karnımı okşuyor. "Onun için bir sepet hazırlayayım mı?" "Henüz değil," diyorum dostuma ve dalgınca boynuzunu okşuyorum. "Bu başka bir şey."

Kürkünün içinde doğruluyor, gözlerinde endişeyle bana bakıyor. "Başka bir şey mi var?"

Başımı sallıyorum ve kürklerimizden kalkmaya başlıyorum. Kashrem ayağa fırlıyor ve beni kendime çekmeme yardım ediyor, çünkü takımlarla hantalım ve vücudum bir yabancıncı gibi hissediyor. Beni gereğinden biraz daha uzun süre tutuyor, nazik yüzünde endişe var.

Çenesini okşuyorum. "Kabileyi kontrol etmeliyim, dostum," diye fısıldıyorum ona.

Kashrem başını sallıyor. O, benim ruh halimi herkesten daha iyi anlıyor. Büyüyen kabilemizdeki her bir kişi için kendi yavrularımmış gibi endişelendiğimi biliyor. Khui'm onların her birine şarkı söyleyip iyi olduklarına karar verene kadar rahat edemeyeceğimi biliyor. Çok canlı bir şekilde, khui hastalığının halkımız arasında yarışmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum ve kendi khui'm henüz iyileştirici güçlerine uyanmamıştı. O zamanlar güçsüzdüm ve şifacımız da yoktu.

Şimdi durum farklı ve elimden geleni yapmalıyım.

Arkadaşım tuniğimi giymeme yardım ediyor ve diz çökerek botlarımı giymeme yardım ediyor. Bağlara eğilemiyorum, bu yüzden o benim için yapıyor, elleri nazik. Bana karşı çok iyi, benim Kashrem'im. Her zaman sabırlı, her zaman nazik ve ben meşgulken Esha'yla ilgileniyor... ve kabileye yeni katılan bu kadar çok kişi varken, her zaman meşgulmüşüm gibi görünüyor. Bu kadar çok ailenin büyüdüğünü görmek kalbimi ısıtıyor ama aynı zamanda tek bir şifacı için çok yorucu.

Kaşrem sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi bağcıklarını bağlamayı bitiriyor ve yüzünde sert bir ifadeyle ayağa kalkıyor. "Kendini yormayacaksın değil mi?"

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum.

Bana şüpheyle baktığı her halinden belli. "Zamanın yaklaştı ve yorgunsun. Eğer hissetmeye başlarsan-"

"Biliyorum, dostum." Yanağını okşadım ve gülümsedim. "Şifacıya kendi bedenini tanıması için güven."

"Şifacıya güveniyorum ama eşimi de tanıyorum," diyor sakince. Esha uyanır ve gözlerini ovuştururken, adam çömelir ve kollarını ona doğru uzatır. "Bugün ufaklığa ben bakacağım. Babasının deri hazırlamasına yardım edecek, değil mi küçüğüm?"

Tatlı kızım sadece kıkırdıyor ve kendini Kaşrem'in kollarına atıyor. Yanağını onun omzuna yaslıyor ve sonra bana gülümsüyor. "Seni *kesebilir miyim* anne? İnsanlar bunu yapıyor."

Oh, dudaklarla mı? Ellerimi kızıma doğru uzatıyorum, o da kendini kollarıma atıyor ve minik ağzını yanağıma bastırıyor. Yüzümün her tarafına salyalarını akıtıyor ve ben sabırla kıkırdamadan duruyorum, ancak eşimin eğlenerek sırtıttığını görüyorum. "Bunu hangi insandan öğrendin, Esha?" İşi bittiğinde soruyorum.

"Jo-see," diyor Esha mutlulukla. "O her zaman Haeden'i *kutsuyor*. Sen ve babam neden *konuşmuyorsunuz*?"

"Çünkü biz insan değiliz," diye açıklıyorum ona, yelesini karıştırdıktan sonra onu Kaşrem'e geri veriyorum. İnsanların eşime dil çıkarma âdetini benimseyip benimsemeyeceğimden tam olarak emin değilim. Garip görünüyor. Ama Esha'nın öpücükleri çok tatlı ve içimi neşeye dolduruyor; ben de onun yuvarlak yanağına hızlı ve kuru bir öpücük konduruyorum. "Babana karşı iyi ol. Yakında döneceğim."

Kaşrem bana gülümsüyor ve kalbim dostuma duyduğum sevgiyle sıkışıyor. Dürtüyle uzanıp kolunu okşuyorum, arıyorum. Düşüncelerimi onun bedenine gönderip khui'sini arıyorum. Rezonans halinde olmasa bile her birinin hafif bir şarkısı vardır ve ben de şimdi akan kanın ve çarpan kalbin nabzına karışan o şarkıyı arıyorum. Kaşrem'inki orada ve güçlü. Normal. Rahat bir nefes alıyorum ve kendime geliyorum. Bir an sonra Esha'nın koluna dokunup aynısını yapıyorum, çünkü ailemin iyi olduğuna dair kendimi rahatlatmalıyım. Tatmin olduğumda elimi bırakıyorum.

Arkadaşım yüzünde endişeli bir ifadeyle beni izliyor. "Seni rahatsız eden şey nedir?"

"Henüz bilmiyorum. Hiçbir şey olmayabilir." Ama hiçbir şey gibi hissettirmiyor. "Diğerlerini aramalıyım. Yakında döneceğim."

Başını sallıyor ve kolumu okşuyor, güven verici bir okşayış. "Bana ihtiyacın olursa haber ver."

Benim tatlı dostum. Gülümsüyorum. İyileşmeye yardımcı olmak için elimi tutmaktan daha fazlasını yapamaz ama yine de istesem bunu yapar. "Derilerinizle iyi eğlenceler," diye takılıyorum ve kıkırdaması için Esha'nın küçük şişko yanağını çimdikliyorum. Duyularım beni uyarırken bir an için bile olsa ailemin yanından ayrılmak zor.

Ama tüm kabile benim ailem değil mi? Onlara bakmak benim görevim değil mi?

Kedimin yanağını son bir kez okşuyorum ve bir dakika sonra özel mağaramızdan çıkıyorum. Kapı alçak olduğu için çıkmak için hafifçe eğilmem gerekiyor ve doğrulduğumda sırtım ağrıyor. Gözlerimi kapatıp khui'mle konuşuyorum ve bir an için kendi içime dönüyorum. Kaslarımda bir sıcaklık oluşuyor ve acı bir an sonra geçiyor.

"Oh, işte buradasın Maylak! Tam da aradığım kişi!"

Gözlerimi açıyorum ve insan Jo-see'nin yuvarlak, tuhaf yüzünü görüyorum. Elleri düz karnının üzerinde, bana gülümsüyor. "Beni mi arıyordun? Kendini hasta mı hissediyorsun Jo-see?"

"Hayır! Sorun da bu zaten! Eğer hamileysem, sabah bulantıları ne zaman başlar? Liz, sperm yumurtayla buluştuğu anda başladığını söylüyor ama Liz'i bilirsin. O saçmalıklarla dolu." İri gözleri endişeyle bana bakıyor. "Bir sorun olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Hamileysem bir şeyler hissediyor olmalıyım, değil mi?"

"Bakalım." Ellerimi karnına koyup oradaki küçük yaşam kıvılcımını hissediyorum. Hamilelik zordur, çünkü rahimdeki çocuğun khui'si yoktur. Ama etrafındaki beden bana çok şey anlatabilir ve Jo-see'nin bedeni sağlık ve yaşamla dolup taşıyor. Kendime geri çekiliyorum ve ona gülümsüyorum. "Her şey yolunda. Sabırlı olmalısın."

Bir ayağından diğerine sıçırıyor. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama sabır konusunda pek iyi değilim. Bu çok zor, çünkü her şeyi deneyimlemek istiyorum! Liz kusuyor ama ben kusamıyorum." Kederli görünüyor. "Bekleyemiyorum, anlıyor musun?"

"Senin bekleyişin benimkinden daha kısa," diyorum ona, sabırsızlığı karşısında eğlenerek. Birinin hamileliğin tüm küçük hastalıklarını yaşamaya hevesli olduğunu düşünmek.

Elleri ağzına gitti. "Oh, özür dilerim. Şikâyet etmiyorum, söz veriyorum. Sadece heyecanlıyım."

"Olmadığını biliyorum-"

"Demek istediğim, üç yıl boyunca hamile kalmak, asmadaki bir karpuz gibi şişmek ve-" Gözleri büyüyor. "Durumu daha da kötüleştiriyorum, değil mi?"

Öyle olup olmadığını bilmiyorum. "Water-may-lon nedir?"

Hemen kolumu okşadı. "Ne var biliyor musun? Boş ver. Sorun değil. Yakında gelecek misin?"

"Sanırım bugün değil," diyorum ve ona gülümsüyorum. "Eşin nasıl? Mağarada mı?" Onu özellikle kontrol etmeliyim. Yakından takip ettiğim bazı kabile arkadaşlarım var ve Haeden de onlardan biri. Onun khui'si orijinal khui'si değil, birçok mevsim önce khui hastalığından kurtulduğunda ona verildi. Sağlıklı ve güçlü ama bir şifacı her zaman endişelenir.

Jo-see'nin yüzündeki hülyalı ifade geri döner. "Sadece ava çıktı. Eve erken geleceğine söz vermişti, neyse, boş ver." Telaşla bir elini havada sallıyor. "Şimdi sessiz olacağım."

Kıkırdıyorum. Jo-see'nin ağzı aklının önüne geçiyor ve Haeden'le çiftleşmesi de bunu değiştirmemiş. Bu erken saatte kimin uyanık olduğunu görmek için mağaranın etrafına bakıyorum. Stay-see, Meh-gan, No-rah ve Shorshie ile birlikte ana ateşin yanında. Sabahları erkenden toplanıp sıcak çay içmeyi ve kök kek yapmayı seviyorlar. Tuhaf, yavan bir yemek ama insanlar buna bayılıyor. "Ateşin yanındaki diğerlerine katılalım mı?"

"Elbette." Jo-see önümde ilerliyor, tıpkı Esha'm gibi enerji dolu. Kitle o kadar ağır ki onun hareketlerini izlemek bile beni yoruyor.

Birkaç adım geriden takip edip ateşe doğru ilerliyorum. İnsanlar başlarını kaldırıp bana bakıyor ve gülümsüyorlar, tuhaf yüzleri beni karşılıyor.

"Gel otur Maylak," diyor Shorshie, yerinden kalkıp bana koltuğunu uzatarak. "Stacy pasta yapıyor."

"Gerçek kek," diye kabul ediyor Stay-see ve ateşin üzerinde tuttuğu tavadan hastalıklı tatlı bir şeyin kokusu yükseliyor. Diğerleri ilgiyle bakıyor.

"Lee-git pastası nedir?" diye soruyorum. Oturmak için elimi Shorshie'nin omzuna koyuyorum ve khui'min onunkine dokunmasına izin veriyorum. Sağlıklı... ve başka bir kit taşıyor. O ve Vektal bir kez daha rezonansa girmiş ve bunu kendilerine saklamış olmalılar. Ona gülümsüyorum, şefim ve eşi için memnunum. Onların sırrını saklayacağım.

Shorshie kıkırdar. "Bu *pasta* keki. Tatlı gibi."

"Krema ile," diye duyuruyor Stay-see. "Hraku, patates olmayanlar ve topladığımız bazı tohumlarla denemeler yapıyordum. Lila'nın bulduğu mağaradan daha fazla meyve *aldığımızda*, bu da olacak."

"Pastanın üzerine krema mı istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Donmuş olarak mı yeniyor?"

No-rah diğer yanımda kıkırdıyor, kitini göğsünden kucağına taşıyor ve diğer çocuğunu göğsüne geçiriyor. "Siz çocuklar Maylak'ın kafasını daha da karıştırıyorsunuz."

Dalgınca gülüyorum, daha çok uzanıp Ah-nah'ın başındaki ince, tüylü yeleği okşamakla ilgileniyorum. Yavru No-rah'ın kucağında dinleniyor ve annesi çocuğuna dokunmama aldırıyor gibi görünüyor. Ah-nah güçlü ve sağlıklı. Elimi No-rah'nın üzerinde rahatça gezdiriyorum, o da iyi. Dinç. İkizlerin ilk doğduğu zamandan daha az yorgun.

"Bu krema mı?" Jo-see bir kâse alıp parmağını yumuşak kahverengi bir lapaya daldırarak haykırıyor.

"Bu boya," diye sesleniyor Meh-gan tam Jo-see parmağını ağzına götürürken.

Jo-see dondu.

Stay-see ve Meh-gan kahkahalara boğuldu.

"Sizler pisliksiniz," diyor Jo-see ve parmağını yalıyor. Gözleri büyür. "Ohmigod, bu çok iyi!"

"Kek neredeyse hazır," diyor Stay-see, yuvarlak kekinin kenarlarına vurmak için uzun, oymalı bir alet kullanıyor. Normal kahvaltılık keklerinden daha kalın ve daha büyük; aradaki farkın ne olduğunu ve neden bu kadar heyecanlı olduklarını merak ediyorum.

Sonuçta sadece yemek.

Toplu bir "oooh" ile ateşten alırlar ve Stay-see onu küçük dilimler halinde kesip küçük kemik tabaklara koyar. Jo-see'den kremasını alıyor ve her dilimin üzerine dikkatlice bir kaşık sürüyor. "Bu

kek sıcak olduğu için eriycek ama kimsenin umurunda değil, değil mi?"

"Ver bana," diyor Meh-gan. "Sadece, ver." Gölüşüyorlar ve pasta elden ele dolaşıyor. Bana da bir tabak veriliyor ve ben yarım yamalak, yapışkan bir "pasta" dilimi üzerinde düşünüyorum. Ben izlerken Meh-gan pastasını alıyor, bir ısırık alıyor ve sonra gözlerini kapatıyor. Tekrar yerine koyuyor ve dikkatle parmaklarını yalıyor. "İndiğimizden beri yediğim en güzel şey bu."

Şimdi meraklandım. Pastadan küçük bir ısırık alıyorum ve donuyorum. Dokusu kaba ve tuhaf, tadındaki korkunç tatlılık ise bana bozulmuş eti hatırlatıyor. Büyük bir güçlkle küçük lokmamı çiğnemeyi bitiriyorum ve kendimi yutmaya zorluyorum. Etrafımdakiler pastalarını hızla bitiriyor ve Stay-see'ye ne kadar harika olduğunu haykırıyorlar. Tabağımı tutuyorum, Stay-see'nin duygularını incitmeden ondan nasıl kurtulacağımdan emin değilim.

"Bunu tekrar yapmak zorunda kalacaksın," diyor Shorshie küçük bir iç çekişle. "Belki doğum günü gibi özel günler için falan." Kiti ağlamaya başlar ve Shorshie onu sepetinden alır.

Pastamı mağaranın zeminine bıraktım ve kollarımı uzattım. "Alabilir miyim?"

Shorshie Talie'yi bana teslim ediyor ve ben de karnım araya girdiği için yavruyu kucaklayıp yukarı kaldırıyorum. Gittikçe büyüyor ve her geçen gün Vektal'e daha çok benziyor. Talie'nin onun güçlü burnuna ve rengine sahip olması beni eğlendiriyor. Eğer rezonansa girmiş olsaydık kedimiz böyle görünürdü. Bazı insani özellikleri var ama çok değil. Bu beni üzüyor; Esha'mla mutluyum ve Kashrem benim için mükemmel bir eş. Ama bir zamanlar zevk aldığım eşimin artık kendine ait bir ailesi olmasından memnunum. O iyi bir erkek.

Gözlerimi kapatıp Talie'nin khii'sine uzanıyorum ama çocuk güçlü ve sağlıklı. Hiçbir sorun yok, bir şifacının endişelenmesi için hiçbir neden yok. Oynayabilmesi için onu dizime oturtuyorum.

Shorshie bana meraklı bir bakış attı. "Her şey yolunda mı?" Diğerleri pasta çeşitleri ve bir dahaki sefere ne zaman pasta yapabilecekleri hakkında konuşmaya başlarken kısık bir sesle soruyor.

Başımı sallıyorum ve ona acıklı bir gülümseme veriyorum. "Ben... Bunun insan dilindeki karşılığını bilmiyorum. Bugün herkesi kontrol etme ihtiyacı hissediyorum." Uyandığımda içimi kemiren endişeyi ona söylemiyorum. Bu sadece bir endişe olabilir.

Shorshie, "'Broody' muhtemelen doğru kelime," diyor ve Talie'nin elini örgülerimden nazıkçe çekiyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı? Arkadaşımla konuşabilirim."

Talie'yi geri veriyorum, artık iyi olduğundan eminim. "Vereceğim."

Etrafımızdaki sohbet devam ediyor ve daha fazla insan ateşe geliyor. Son pasta da dağıtılıyor ve diğerleri de kitleleriyle geliyor. Gölüyorum ve çocukları tutmayı teklif ediyorum, sanki hayatımda her bir kiti tutmaktan başka bir ihtiyacım yokmuş gibi davranıyorum. Anneler kitlerini birkaç dakikalığına başkasının almasına izin vermekten çok mutlu oluyorlar ve ben de zihnimle her birinin khii'sine dokunuyorum. Hepsi sağlıklı ve her bir çocuğu geri verirken her bir annenin khii'sine dokunuyorum. Hepsi de iyi.

O zaman sorun burada değil.

Düşünerek etrafıma bakıyorum. "Har-loh ve Rukh mağaralarda mı? Yoksa Yaşlılar

Mağarası'nda mı?" "Evdeler," diyor Jo-see. "Harlow'u dün gördüm ve gece ayrıldıklarından

şüpheliyim."

"Gidip onları karşılamalıyım," diyorum gülümseyerek ve hantal bedenimi hareket ettirmek için zorlu bir sürece başlıyorum

dik. Har-loh çok daha fazla çalışması gereken bir khii'ye sahip - kafasının içinde khii'sinin kontrol altında tuttuğu bir tümör var. Khii'si güçlüdür ama Kit'le birlikteyken vücudu ciddi şekilde zorlanmış. Tekrar hamile kalmış olması mümkün mü? Ve bu sefer o kadar iyi olmayacak mı? Rukh'u düşünüyorum, henüz çok vahşi ve evcilleşmemiş, ve küçük oğullarını. Onları ziyaret etmeli ve iyi olduklarından emin olmalıyım.

"Arkadaş ister misin?" Jo-see ayağa fırlar.

"Oh, hayır, diğerleriyle kal. Ben iyiyim." Reddedilmemin acısını hafifletmek için gülümsedim. "Bir merhaba diyeceğim, sonra da kocamın deri yüzmesine yardım etmeliyim." Doğrudum ve kümelenmiş kadın çemberinden çıktım.

"Bekle," diye sesleniyor Stay-see.

Arkamı döndüm.

Gülümseyerek tabağımı aldım. "Pastanı unuttun."

"Ne kadar aptalım," diye mırıldandım, onu elime alarak. "Teşekkür ederim, Stay-see. Çok düşüncelisin." Belki Har-loh pastayı beğenir ve ben de daha fazla yemek zorunda kalmam. Küçük tabağı elime alıp mağaranın içinde dolaşarak Har-loh ve Rukh'un özel mağarasına doğru ilerliyorum.

A Kabile evinin uzak tarafına doğru ilerlerken, öğürme sesi şifacı hislerimi harekete geçiriyor. Leezh'in Raahosh ile paylaştığı mağaraya doğru dönüyorum. Gizlilik perdesi mağaralarının önünde değil, ama içeriden Raahosh'un eşine mırıldandığını duyabiliyorum. Özel bir an olabilir. Dışarıda kekimi tutarak tereddüt ediyorum ve kibar olmak için bakışlarımı kaçırıyorum. "Girebilir miyim?"

"Güzel," dediğini duyuyorum Leezh'in. "Şifacı. Artık öleceğimi *biliyorum*."

Bu insanı abarttığını bilecek kadar tanıyorum ama sözleri yine de içime bir endişe salıyor. Endişemin kaynağı Leezh mi?

Raahosh'un homurdandığını duyuyorum ve sonra ortaya çıkıp beni içeri çağırıyor. "Sabah bulantıları var, hepsi bu."

Leezh yere çömeldiği yerden tek parmağıyla arkadaşını işaret ediyor ve sonra yine bir kâsenin üzerine eğilip kusuyor. "Dick," diye bağılıyor kuru kustumuklar arasında.

Onun yanına geri dönüyor ve kusarken yüzündeki saçları nazikçe okşuyor. "İyi olacaksın dostum," diye mırıldanıyor ve sırtını okşuyor. "Yakında geçecek."

"Acele etmeyin," diyorum onlara, pasta tabağını girişin yakınına bırakıp Raashel'in minik yumruklarını salladığı yataklarının yanındaki kürklü sepete doğru ilerliyorum. Yere, onun yanına uzanıyorum -bu kolay bir iş değil- ve parmağımı tutması için ona uzatıyorum. Parmağımı tutuyor ve khui'si benimkine doğru güçlü bir şekilde şarkı söylüyor. Gülümsüyorum çünkü her zaman en çok küçükler için endişelenirim, özellikle de Asha'nın küçük kızının ölümünden sonra. Onu kurtarmak için hiçbir şey yapamadım çünkü khui'si yoktu ve bu hala aklımdan çıkmıyor.

Leezh doğrulup suyunu yudumlarırken ben de uzanıp Raahosh'un omzuna bir el atıyorum. O sağlıklı.

Kaşlarını çatmış, sorgulayan bir ifadeyle bana bakıyor.

"Eşine yardım edeyim mi? Belki benim khui'm onunkini sakinleştirebilir."

"Khui'm iyi," diyor Leezh, arkasına yaslanıp bir süre dinlenerek. "Benden nefret eden midem."

Kıkırdıyorum ve yanımdaki yere vuruyorum. "Senin bana gelmen, benim sana gelmemden daha kolay olabilir."

Leezh başını sallıyor ve sürünerek yanımdaki yere çöküyor. Yorgun ve bitkin görünüyordu, ben de elimi üzerine koydum. Bir kiti taşımak bazılarını diğerlerinden daha fazla etkiliyor ve Leezh de zor zamanlar geçirdi. Yine de güçlü ve vücudunda endişe yok, sadece midesi ekşimiş. Bağırsaklarındaki öfkeyi yatıştırmak ve hastalığın bir kısmını hafifletmek için khui'mden onunkine iyileştirici düşünceler gönderiyorum. "Daha fazla su içmelisin," diye onu azarlıyorum ve sonra ekliyorum, "ve daha fazla çay. Kemli'nin öfkeli karınlara iyi gelen bir çayı var."

"Sanırım denedim. Tadı ayakkabı derisi gibi olan çay mı?" Yüzünü buruşturdu. "Sanırım kusmayı tercih ederim." Yüzü soluyor ve sonra tekrar kasesine uzanıyor. "Aslında, belki de değil."

Bir süre Leezh ve Raahosh ile oturuyorum. Leezh'in midesi için yapabileceğim hiçbir şey yok, daha fazla su ve zaman bunu düzeltmeyecek. Avcılık, eşler ve sa-khui'den çok insana benzeyen yavrulardan biri olan Raashel hakkında sohbet ediyoruz. Babasıyla birlikte deri işlemeyi öğrenmeye başlayan küçük Esha'mla övünüyorum. Ve daha fazla hamilelikten bahsediyoruz.

Leezh, "Sanırım iki kez rezonansa giren tek kişi benim," diyor. "Bu hızlı mı?"

"Mmm." Shorshie'yi ve onun sırrını düşünüyorum. "Her zaman değil. Anne bir yavru daha taşıyabilecek kadar sağlıklıysa, bu daha da hızlı gerçekleşebilir."

Raahosh eşinin düz karnına dokunuyor. "Bize dişi mi erkek mi olduğunu söyleyebilir misin?"

Leezh bana sırtıyor. "Şimdiden isimler üzerinde tartışmaya başladık. Ona erkek olursa ismini koyabileceğini söyledim ama kız olursa tamamen benim olacak. Ona Aayla adını vermek istiyorum."

"Ay-lah?"

"Evet, Aayla Secura'dan sonra. Prequels'den. Çok baktandılar ama Aayla belalı bir Jedi'dı. Ve mavi! Kazan-kazan gibi bir şey." Leezh mutlu bir şekilde karnını ovuşturuyor. "Çocuğum bir Jedi olacak diye bir şey yok ama mavi ve belalı olacağına dair oldukça güvenli bir bahis, o yüzden bence işe yarar."

"Ah."

"O senin sözlerini anlamıyor dostum," diyor Raahosh. "Ve anlamamın tek nedeni de bunu daha önce defalarca duymuş olmam."

"Jeh-die'nin güzel bir isim olduğuna eminim," diyorum Leezh'e.

"Aayla. Jedi değil." Sadece iç geçiriyor ve başını bize doğru sallıyor. "İhtiyacım olduğunda *Star Wars* ineklerim nerede?" Raahosh homurdanarak ayağa kalkıyor ve Raashel'i kucağına almak için hareket ediyor. Bunu yaparken Leezh bana meraklı bir bakış attı. "Garip olmak istemem ama o... kapının yanındaki kek mi?"

Oh. Stay-see'nin yemeklerini unutmuşum. Onu sessizce terk etmeyi umuyordum.

"Evet." Leezh'in gözleri parlıyor. "Daha var mı?"

"Sanırım gitti," diyorum ve hemen ekliyorum, "ama benimkini alabilirsin."

Yumruğunu havaya kaldırıyor. "Seni öpebilirim, Maylak."

Bunu, daha fazla pasta istediğim kadar çok istediğimi belirtmiyorum.

HAR-LOH'UN yüzünde kirli bir leke, elinde bir alet ve bakışlarında konsantrasyon ifadesi VAR. "Bu bir ne?" Kaşlarını çatarak üzerinde çalıştığı kutu gibi garip yaratığa bakıyorum.

"Bir spays-heater," diyor bana. "Acımasız mevsim için. Kendi ısınısını kendisi üretiyor. Yani, teoride. Sakh *bah-tur-ees* kullanarak aşırı ısınmadan yeterince ısınmasını nasıl sağlayacağımı bulmam gerekiyor." Parlak aleti spays-heater'a sokuyor ve ön kısmından bir dilim koparıyor. "Şu anda biraz erimiş gibi ama yaklaştım. Sanırım. Değil mi bebeğim?"

Rukh onaylayarak homurdanıyor ve küçük Rukhar'a oyulmuş bir kemik çingirak uzatıyor. "Sıcak." Babasının yanındaki battaniyeye uzanan yavru kollarını sallıyor, kuyruğunu sallayıp duruyor. Çingırağı fırlatıyor ve ardından sürünmeye başlıyor. Rukh'un asık suratında küçük, isteksiz bir gülümseme beliriyor ve bu beni memnun ediyor.

Har-loh sanki bir cevap bekliyormuş gibi bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. "Anlıyorum."

"Hava soğuduğunda donmak istemiyorum." Duraklıyor ve sonra başını eğiyor. "Yani, daha soğuk. Ve küçük Rukhar buradayken, rahat olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

"Yani vahşi sezon boyunca burada mı kalacaksınız?" Hem Har-loh'un hem de eşinin uzaklaşmak için Yaşlılar Mağarası'na gitmeyi sevdiklerini biliyorum. Rukh hâlâ etrafta bu kadar çok insan olmasına alışmadı. Acımasız mevsim onun için zor olacak.

Har-loh daha konuşmadan Rukh, "Kalıyoruz," diye kabul etti.

"Sizi ağırlamaktan mutluluk duyacağız." Elimi koluna koyuyorum ve ona biraz şefkat gösteriyorum. Khui'sine uzanıyorum ve onun düzenli olarak attığını görüyorum. Güçlü ama Har-loh'u sağlıklı tutmak için çok şey gerekiyor. Elimi çekmeden önce khui'mden onun khui'sine destekleyici bir şifa dalgası gönderiyorum.

"Gitmeliyim," diyorum Har-loh ve eşine. "Gün çok uzamadan Ti-fah-ni ve Salukh'u kontrol etmek istiyorum." Karnımı ovuşturuyorum, bunu ilerlemek için bir bahane olarak kullanıyorum. "Ayaklarım bu kadar ayakta durmaktan yoruldu bile."

"Seninle yürüyorum şifacı," diyor Rukh, oğlunu toparlayarak. Har-loh kutusuna geri dönüyor ve parlak bir katman daha çıkartıyor.

Mağaradan çıkarken Rukh beni durdurdu. Önce mağarasına, sonra da bana baktı. "Benim... endişelerim var."

Duyu organlarım korkuyla karıncalanıyor. Sabahtan beri beni takip eden o tuhaf, rahatsız edici his tekrar üzerime geliyor. "Rukhar'ın üzerinde mi? Çok iyi gidiyor." Parmağımı yavrunun tombul mavi yanağında gezdiriyorum. Neredeyse sağlıklı mırıldanıyor. "Ya da yaklaşan acımasız sezona mı?" Elimi kayıtsızca koluna koyuyorum. Hiçbir sorun yok. "Ailen iyi, Rukh."

Ağzı mutsuz bir çizgiye yerleşiyor ve eğilirken kıvranan oğlunu daha yakın tutuyor. "Har-loh. Ben... endişeleniyorum. Rezonans."

"Yine mi rezonansa girdin?" Küçük kabilemize çok fazla kit gelecek. Bunu hayal bile

edemiyorum. Başını hızla sallıyor ve gözlerinde korku var. "Bu benim endişem. Leezh-"

Ah. Şimdi anlıyorum. Har-loh insanlar arasında en kırılgan olanı ve Rukhar'ı taşımak vücuduna ağır geldi. Kolunu güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Az önce khui'siyle konuştum ve her şey yolunda. Hiçbir sorun yok."

"Daha fazlasını durdurmanın bir yolu var mı?" Oğlunun başını okşuyor,

bakışlarında şiddetli bir sevgi var. "Tekrar rezonansa girmek istemiyor musun?"

Yüzündeki ifade işkence gibi. "Evet. Ama risk yok Har-loh. O... her şeyim." Kalbinin üzerinde bir yumruk sıkıyor, ıstırap içinde. "Onu kaybedemem..."

"Biliyorum." Yakınlarda bir şifacı olmadığı sürece mağaralardan ayrılmayacağından şüpheleniyorum. Eşini riske atmayacaktır. "Belki de bir daha yankılanmayacaksın. Belki de olursun. Buna sadece khui karar verebilir." Sıkıntılı görüldüğünde ekliyorum, "Khui'si yavrunun onu yok etmesine izin vermeyecektir. Eğer taşıyacak kadar güçlü değilse, bu bir daha olmayacak. Ve eğer olursa, ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yüzündeki gerginlik biraz azalıyor. Yavaşça başını sallıyor ve kolumu sıkıca kavradıktan sonra oğluyla birlikte mağarasına dönüyor. Duygularımı sıralayarak onun gidişini izliyorum. Onun nasıl hissettiğini biliyorum. Bazı geceler Esha'nın uyumasını izliyorum, küçük, kırılgan bir bedeni parçalayabilecek her şeyden korkuyorum. Bazen de uyanık kalıp eşime bakıyorum ve aynı şeyi düşünüyorum. Dünyamız tehlikeli ve her ne kadar Kashrem bronzlaşsa ve çoğu gün mağaranın yakınında kalsa da, yine de olabilecek pek çok şey var. Endişeleniyorum. Her zaman endişelenirim. Tüm kabile benim korumam altında ama Kashrem ve Esha *benim*.

Rukh'un korkularını iyi bilirim.

"Maylak," diye sesleniyor biri, beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Şifacı."

Bu Bek. Mağaranın girişine yakın bir yerden gelen sesine doğru yöneliyorum. "Ben buradayım."

Yüzünde sinirli bir ifadeyle öne doğru fırlıyor. "İyileştirmenize ihtiyacımız var. Harrec mızrağıyla elini kesti."

"Yine mi?" Bana uzattığı kolu tutuyorum ve daha hızlı yürüyebilmek için ona yaslanıyorum. Onun khui'si canlı ve çoğundan daha güçlü. Bu şaşırtıcı değil - kardeşim her zaman sert bir erkek olmuştur. Elbette onun khui'si de sert olacaktır. "Ne yapıyordun sen?"

Homurdanıyor, yürüyüşünü benimkine uydurmak için yavaşlatırken adımları sabırsız. "*Ben* hiçbir şey yapmadım. Elleri sopa gibi. Ben sadece ona mızrağının ucunu sarmanın daha iyi bir yolunu göstermeye çalıştım."

Kıkırdıyorum. "Sabırlı olmalısın

kardeşim." "Sabırlıyım."

"*Diğerleriyle* birlikte."

Homurdanarak onaylaması bana aynı fikirde olmadığını söylüyor ama tartışmak da istemiyor. Girişten çıkıp karların içine doğru ilerliyoruz. Gün güzel ve ılık, rüzgâr saç örgülerimi karıştırıyor. Uzakta, iki ya da üç avcının bir arada kümelenildiğini görüyorum. Garip, içlerinden biri yaralı ama yine de içimdeki dehşet duygusu daha da artmış gibi görünmüyor. "Sanırım Harrec mağaraya kadar kendi başına yürüyemedi, böylece ben de onun eliyle ilgilenebilirim?"

"Yapabilir... eğer kanını görünce bayılmazsa." Kardeşimin sesi ekşi.

Küçük bir kıkırdama duyuyorum. Harrec'in böyle bir sorunu olduğunu unutmuşum. Avlanmak onu rahatsız etmiyor ama kendi kanından bir damla damlasa kendini yerde buluyor. "Elbette. Sanırım yürüyüş için güzel bir gün." Desteklemek için bir elimi karnımın alt tarafına koyuyorum. Bu kadar uzağa yürümek rahatsız edici ama buna dayanabilirim.

Tepeye, Harrec'in yayılmış yattığı yere doğru ilerlerken kardeşim sessiz. Taushen ve Hassen'in onun yanında çömelmiş olduklarını görüyorum. Mızrak yapımında kullanılan malzemeler karın üzerine saçılmış. "İyi misin?" Bek bir süre sonra soruyor. "Bugün içine kapanık görünüyorsun."

"Yorgunum," diyorum

ona. "Sorun bu değil."

Kardeşim beni iyi tanır. "Ve tabii ki endişeleniyorum."

"Kit hakkında mı?"

Başımı sallıyorum, bakışlarım Harrec'e sabitleniyor. "Bir şeyler ters gidiyor. Ne olduğundan emin değilim.

Ama öğreneceğim." "Bulduğunda bana da söyle. Yardım edebileceğim bir şey olursa haberim olsun."

Kardeşıme gülümsüyorum. Bizim için avlanıyor ve o iyi bir erkek. İyi bir bakıcı. Onun için üzülüyorum. Diğer insanların hepsi aile kurdu ve yankı uyandırdı ve benim öfkeli kardeşim için hiçbir şey yok. Onların mutluluğunu kıskandığını biliyorum. Claire adındaki sessiz olanı hâlâ özlediğini biliyorum. "Biliyorum. Yapılmasını istediğim bir şey olursa sana geleceğim. Buna söz veriyorum."

Sonra Harrec'in yanına gidiyoruz ve bu konuyu daha fazla tartışmıyoruz. Bek, düşen avcının yanında diz çökmeme yardım ediyor ve hareketsizliğine rağmen renginin iyi olduğunu görmek beni rahatlatıyor. Göğsünde Harrec'in khui'si her zamanki gibi parlak ve nabız gibi atıyor. Khui'sine şifa şarkıları gönderiyorum, elindeki yarayı kapatıp etini örmesi için onu cesaretlendiriyorum... ve onu uyandırıyorum çünkü yakında uyanmazsa diğerleri ona acımasızca sataşacak.

Ne olursa olsun onunla acımasızca alay edecekler.

Harrec ayağa kalktı ve ben etrafına bir deri şeridi sararken bile diğerleri kesik hakkında onu azarlıyor. Et neredeyse tamamen iyileşti ama kesik derindi ve gece boyunca korunması gerekecek. Bu zamanı Taushen ve Hassen'e dokunmak için kullanıyorum ve herhangi bir sorun bulamıyorum. Bek elimi diğerlerine hızlıca dokundurduğumu görüyor. Ne yaptığımı bildiğinden şüpheleniyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

Kardeşim sabırlı olmayabilir ama anlayışlıdır.

T Yaşlılar iyi. Yaşlarına rağmen en az genç kabile üyeleri kadar formdalar. Warrek genç Sessah'a nasıl tuzak yapılacağını öğretiyor ve ben de kontrol etmek için ellerimi Sessah'ın kafasında gezdiriyorum. Hepsi iyi.

Belki de bu ağır hamile bir dişinin endişesinden başka bir şey değildir. Shorshie'nin dediği gibi, karamsar. Bilmiyorum ama rahatlamadan önce kabiledaki herkesi ziyaret etmeyi bitireceğim.

Haeden ve Vaza patikalarda ve bu gece mağaralara dönmeyecekler. Farli anne babası Kemli ve Borran'ı Li-lah'ın konuştuğu jest dilini öğrenebilmeleri için Yaşlılar Mağarası'na götürdü. Onlar dönene kadar onlar için endişeleneceğim ama şimdilik kontrol etmem gereken başkaları var. Kardeşimi ve kalbinin nerede yattığını düşünüp Claire ve Ereven'in mağarasına doğru yola çıkıyorum.

Tam Ereven balık ağlarını omzuna asmış çıkarken varıyorum. Bana rahat bir gülümseme veriyor ve omzuma dokunuyor. "Şifacı. Sana her baktığımda daha da donanımlı oluyorsun."

"Çünkü öyleyim," diye karşılık veriyorum. Bu küçük ten teması bana endişemin sebebinin Ereven olmadığını söylüyor ve ben de onun yanından mağarasına bakıyorum. "Sevgili eşini kontrol etmeye geldim."

"Tee-fah-nee ve sürekli ağlayan kızla birlikte. Arkadaşları avlanmaya çıktı." Ağlarını işaret ediyor. "Ben de onlara katılmak üzereyim. Claire bu gece balık istiyor."

Gülümsüyorum. "Seni tutmayacağım." Zihnim şimdiden hızla ilerliyor. Sürekli ağlayan kişi Ar-eeh-aw-nuh ve her zaman gülümseyen ve mutlu olan Zolaya için seçeceğim eş değil. Eşi öyle biri değil. İlk geldiğinde soğuktan nefret ettiği için ağlardı. Şimdi ise yorgun olduğu ve yavrusu huysuzlandığı için ağlıyor. En azından bu konuda yardımcı olabilirim.

Ereven ayrılırken sırtım sıkışmış gibi görünüyor, kaslarım tüm yürüyüşümü protesto etmek için sertçe çekiliyor. Benden bir tıslama kaçıyor ve durup vücuduma şifa gönderiyorum. Ağrılar birkaç dakika sonra kayboluyor ve tekrar yürüyebiliyorum. Ayak sürüyerek ilerliyorum. Yorgunum ve yatağıma dönüp bir kürk yuvasına kıvrılmaktan başka bir şey istemiyorum ama korkularımı hafiflettikten sonra bunu yapabilirim. Karnımın alt tarafını tekrar ovuyorum ve Ti-fah-ni'nin mağarasına doğru ilerliyorum.

Üç kadın Ti-fah-ni'nin ateşinin etrafında oturmuş, avuç avuç tohumları ayıklıyorlar. Ar-ee-aw-nuh yavrusu Analay'ı kucağına almış, ağladıkça sırtını ovuyor. Claire bacak bacak üstüne atmış oturuyor, karnı doğacak yavrusunun ilk işaretleriyle hafifçe yuvarlaklaşmış. Ti-fah-ni yeni yankılanıyor ve daha aylar boyunca bir karnı olmayacak. İçeri girdiğimde hepsi bana bakıyor ve Ti-fah-ni ayağa fırlıyor. "Maylak! Gel otur! Yorgun görünüyorsun."

Sinirimi bastırıyorum. Neden herkes bana kötü göründüğümü söylüyor? Ben sadece kitli bir şişmanım. Ama iyi niyetli olduğunu biliyorum ve bu yüzden yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Analay'ın zor bir gün geçirdiğini duydum ve yardım etmek istedim." Ti-fah-ni'nin elleri benimkiler üzerinde güçlü ve ona gönderdiğim iyileştirici nabız bana onun iyi olduğunu söylüyor. Beni koltuğuna oturtmasına izin verdim ve iki kadının arasına yerleştim.

Ar-ee-aw-nuh hemen Analay'ı bana uzatıyor, kaşları çatık bir şekilde ağzını kapatıyor. "Bugün çok huysuz. Yine sütümden mi?"

Yavruyu kollarımda sallayarak küçük bedenine sıcak bir şifa gönderiyorum. Tüm kabile içinde beni en çok endişelendiren Analay. Khui'si güçlü değil ve diğerlerinin geliştiği yerde o mücadele ediyor. Bunu annesiyle hiç paylaşmadım çünkü bu zamanla düzelebilecek ya da daha kötüye gidebilecek bir şey. Bunu bilmenin bir yolu yok ve ona korkularımı anlatmak sadece daha fazla endişeye neden olur. Bu bir şifacının taşıması gereken başka bir yük ve bu yüzden Analay'ı yakından izliyorum. Khui çok şeyi iyileştirir, ama her şeyi iyileştiremez ve annesinin sütündeki bir şey onun küçük

midesi ağrıyor. Vücudunu yemek yemeye teşvik etmek için ona şifamı gönderiyorum ama her gün onun için zor geçiyor. "Öyle. Aç ama bu midesini rahatsız ediyor."

Ar-ee-aw-nuh'un gözlerinden hayal kırıklığı gözyaşları yükselir. "Bebeğimin laktoz intoleransı mı var? Bunu düzeltemez misiniz?"

Başımı sallıyorum, çünkü bu kelimeleri bilmiyorum. Süt süttür ve Analay süt sevmez. "Belki biraz daha büyüdüğünde, iyi çiğnenirse et yiyebilir."

"Mideyi yatıştıran bir bitki var, değil mi? Belki biraz patatesi kemik suyu ve biraz da o otla ezip işe yarayıp yaramadığına bakabiliriz?" Ti-fah-ni bana bakarak soruyor.

"Kemli'de bir tane var," diye kabul ediyorum. "Analay katı gıda için çok genç ama belki denemeye değer."

"Ben giderim," diyor Claire ayağa kalkarken. Karnındaki yuvarlak şişliğe rağmen zariftir.

O uzaklaşmadan uzanıp elimi karnına koyuyorum. "Karnın nasıl?"

"Ben harikayım." Claire'in sesi utangaçtır. Bir elini karnının iki yanına koyuyor ve hafifçe kıpırdatıyor. "Cidden, harika hissediyorum. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Ben şifacıyım. Bırakın buna ben karar vereyim." Elimi çekerken bile bunu söylüyorum. Claire'in sağlığının mükemmel olduğunu bilmek için tenine dokunmama bile gerek yok. Endişelerimin nedeni telaşlı Analay de değil. Başka bir şey var. Ama ne?

Ağrıların dindiren şifamla Analay kollarımda uyuyor, Ti-fah-ni de acılı anneyi teselli ediyor. Zavallı Ar-ee-aw-nuh. Yardım edemeyen Zolaya'yı endişelendirdiğini biliyorum. Yapabildiği bir şey olduğu için uzun saatler boyunca avlanıyor ve bu da uzun saatler boyunca ağlayan bir çocukla baş başa kalan eşine daha fazla yük oluyor. Hiçbir çiftleşme mükemmel değildir, ancak bir yavru doğduktan hemen sonra her zaman en zordur. Bunu iyi bilirim. Kendimi ve Kaşrem'i düşünüyorum da, bir gecede kürkleri içinde tembel günlerden çılgınca kundağ değişimlerine ve çok az uykuya geçtik. Ayın ilk birkaç dönüşü her zaman zordur.

Claire kısa bir süre sonra bitkilerle geri dönüyor ve ben onu tutarken kadınlar Analay için et suyu ve kök püresi yapıyor. Aldığı ilk birkaç lokma küçük yüzünü buruşturmasına neden oluyor ama küçük bir öğün yemeyi başarıyor ve şifamı ona gönderdiğimde, normalde sahip olduğu bağırsak ağrısını hissetmiyorum.

"Sanırım işe yarıyor."

Belki biraz süt ve biraz püre ile besleyebilir ve yavaş yavaş tamamen püreye geçebilirsiniz. Şimdilik hala sütünüzdeki besinlere ihtiyacı var." Onu ince yüzünde rahatlamış bir ifade olan annesine geri veriyorum. "Ve üzgün olduğunda her zaman beni almaya gel."

"Seni rahatsız etmek istemedim," diyor Ar-ee-aw-nuh, Analay'ı kendine yakın tutarak.

"Ben şifacıyım. Herkesle ilgilenmek benim işim." Ona gülümsüyorum ve yavaşça ayağa kalkıyorum. "Ve bu sadece ellerimin bir dokunuşu."

"Ama bu sizi yormuyor mu?"

Sorusuna şaşırdım. Elbette bu beni yoruyor. Bir başkasına verdiğim her bir gram şifa, khui'mi biraz daha germeye zorluyor ve bazen çok fazla geriyo. Ama şifacı olarak bu da benim işim. Tedavi edilmemiş her yarayı kalbimde hissediyorum. Kabileyi sağlıklı ve güçlü tutmak benim görevim.

Kabilenin son şifacısı annemin kız kardeşi Nashak'tı. Kendini ve khui'sini çok fazla uzattığı için yorgunluktan khui hastalığında öldü. İyi bir ölümdü; halkını kurtarıken öldü. Ben de kendimden aynısını bekliyorum. Her kesiği, her yarayı, her mide ağrısını daha fazla iyileştiremeye kadar iyileştireceğim.

Ama Ar-ee-aw-nuh'un küçük yüzünde endişe var. Yanağını okşuyorum ve yorgun anneye de küçük bir şifa dalgası gönderiyorum. "Küçük Analay'ın ağladığını duymaktansa onu iyileştirmeyi tercih ederim. Siz de öyle değil misiniz?"

Yavaşça başını sallıyor ve sonra bana yorgun bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim, Maylak."

Pürüzsüz yanağını okşadım. "Gidip diğerlerini ziyaret etmeliyim. Eğer daha sonra kendini kötü

hissederse, gelip beni mağaramda bulabilir." "Geleceğim."

Giderken Ti-fah-ni'nin kolunu okşuyorum ama içinde endişe verici hiçbir şey yok. Düz karnında taşıdığı kit her geçen gün büyüyor ve sağlıklı.

Herkes sağlıklı. Bu hem rahatlatıcı hem de sinir bozucu, çünkü zihnimin arkasındaki huzursuzluk bir türlü geçmiyor.

Mar-layn ve Zennek'i ve küçük yavrularını ziyaret ediyorum. Çok sağlıklılar. Aehako ve ailesini ziyaret ediyorum. Onlar da sağlıklı. Arkadaşlarına öğle yemeği götürmek için dönen birkaç avcıya rastlıyorum ve onları durdurmak için aptalca sebepler buluyorum. Her biri sağlıklı. Hemalo'yu avcıların mağarasının önünde deri işlerken buluyorum. Üzgün olsa da sağlıklı.

Herkes sağlıklı. Ne oldu peki?

Mağaranın arka tarafına, Asha'nın henüz çiftleşmemiş tek dişi insan olan Mah-dee'nin yanına gidiyorum. Belki de Asha'yı rahatsız eden bir şey vardır. Küçük yavrusunun ölümünden beri kasvetli bir hali var. Kalbim onun için acıyor. Aynı anda hamileydik ama o çok erken doğum yaptı ve benim iyileşmem bile bunu durduramadı. Yavrusu öldü, çok erken doğdu ve Asha içine kapandı. Aylar sonra Esha'mı doğurdum ve aramızdaki uçurum tamamlandı. Sanırım Asha çok istediği şeye sahip olduğum için beni affedemiyor.

Bugün de diğer günlerden farklı değil. Asha mağarasında yalnız, ateş sönmüş. Battaniyenin altına sokulmuş, gözleri açık ve hiçbir şeye bakmıyor.

"Asha," diye mırıldanıyorum içeri girerken. "Ben

Maylak. Ziyaret edebilir miyim?" "Umurumda değil,"

diyor tınısız bir sesle.

Oturacak bir yer arıyorum ama hantal bedenimi kolayca indirebileceğim hiçbir şey yok. "Bana elini verir misin?" Ayakta kalmaya karar vererek soruyorum.

Sırt üstü yuvarlanıyor. Uzun, siyah saçları yüzünün etrafında dağınık bir hırıltı oluşturuyor ve ne kadar zamandır yataкта yattığını merak ediyorum. Günlerdir mi? Bir elin parmakları kadar mı? Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neden?"

"Çünkü seni kontrol etmek için buradayım," diyorum ona açıkça. Elimi ona doğru uzatıyorum ve sabırsızlığımı belirtmek için parmaklarımı oynatıyorum.

"Ne fark eder ki?" Yüzünde acı bir ifade var. "Eğer ben ölüyorsam, Hemalo özgür demektir. Ve acımasız mevsim için besleyecek bir boğaz eksilir."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü tartışmayacağım. Elini benimkine koyuyor ve güçlü bir şekilde tutuyor, yine de ondan yayılan üzüntüyü hissedebiliyorum. Ona hayatta, bir eşin kollarında, basit mutluluklarda hâlâ zevk olduğunu söylemek istiyorum ama bu benden gelecekti, hamileydim ve mağaramda başka bir yavru vardı. Beni dinlemedi. Ve Asha'nın eşi onu terk etti. Ben de iç geçirdim ve elini bıraktım. "İnsan arkadaşın nerede?"

Asha homurdanır ve yuvarlanır. "Ben onun bakıcısı değilim."

Başka bir taktik deniyorum. "No-rah'ı ateşin yanında yavrularıyla birlikte gördüm. Elleri dolu görünüyordu. Bugün vaktin varsa ona yardım etmeyi teklif edebilirsin."

Gözlerini bana dikey ama yataқта doğruluyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Yardım etmemi istedi mi?"

Sesindeki umut kalbimi kırıyor. "Yapmadı," diye itiraf ediyorum. "Ama aynı zamanda kendi başına halletmek için çok uğraştığını ve yardım istemekten korktuğunu düşünüyorum. Ama bence başka bir çift eli daha takdir edecektir." Sırtım ağrımaya başladığı için karnımı ovuyorum. "Ve senin arkadaşlığını seviyor." Her şey değişmeden önce ben de seviyordum.

Asha bir süre bana bakıp düşünüyor. Sonra yavaşça battaniyeleri kenara itiyor ve ayağa kalkıyor. "İnsan kız kardeşini ziyaret ediyor."

"Teşekkür ederim." Asha'nın mağarasından çıkıp çıkmayacağını görmek için beklemiyorum. Ayaklarım ağrıyor ve şimdi sırtım da ağrıyor. Mah-dee ve Li-lah'ı ziyaret edeceğim ve sonra kendi mağarama döneceğim, orada eşim benimle ilgilenebilir ve ben de yavrularıma sarılıp ailem için mutlu olabilirim.

Asha'nın mağarasından çıkıp Rokan ve Li-lah'ın evi olan küçük kuytuya doğru ilerlerken adımlarım biraz daha ağır, biraz daha karışık. Onlar küçük kabilemizde rezonansa giren en yeni çift ve son günlerde rezonansın gereklerini yerine getirmekle meşgul oldukları için mağaralarından pek çıkmadılar. Mağaralarına doğru ilerlerken içimi bir korku kaplıyor. Çiftleşmelerinde bir şeylerin ters gitmesi için erken. Li-lah henüz kitle birlikte olmayabilir.

Dışarıda durup dikkatle dinliyorum. Mağaraları sessiz ama girişteki perde kaldırılmış. İçeride ateşin sıcakık çığırısını duyabiliyor ve yanında oturan soluk benizli bir insanın bacaklarını görebiliyorum. "İçeri girebilir miyim?" Sesleniyorum.

Bir an sonra Rokan uzun bedenini dar girişten içeri uzatarak ortaya çıkar. "Şifacı! İçeri gel. Bu ateşe her zaman hoş geldin." Koluma giriyor ve içeri girerken ona yaslanmama izin veriyor, sanki ondan daha genç değil de daha yaşlı biriymişim gibi. Yine de yardım için minnettarım. Giderek daha yorgun ve kalp hastası oluyorum.

Mah-dee taburesinden kalkıp bana uzatıyor, ben de ateşin yanına yerleşiyorum. Li-lah hemen bir fincanı ateşin üzerindeki üçayağa daldırıyor ve eliyle bir işaret yaparak içkiyi bana uzatıyor.

"Özür dilerim," diyorum fincanı alırken. "El konuşmasını öğrenmek için Yaşlılar Mağarası'na gitme fırsatım olmadı." Fincanı bana uzatırken parmak uçlarımdan onunkilere dokunmasına izin veriyorum. Li-lah sağlıklı... ve henüz hamile değil. Rezonans biraz daha uzun sürecek.

"Kit'le birlikte," diyor Rokan, eşinin "dinleyebilmesi" için kelimeleri söylerken bile elleriyle işaretler yapıyor. "Kimse senden bunu beklemiyor."

Her zaman çok düşüncelisin, Rokan. Ona gülümsüyorum ve çayımı yudumluyorum.

"Ayrıca," diyor Mah-dee, aynı el konuşması ve seslendirmeyi yaparak, "Bu ikisi mağaralarından pek çıkmıyor gibi." Yüzünü onlara doğru çeviriyor. "Bir oda tutun derdim ama zaten bir odanız var."

Li-lah usulca kıkırdıyor ve bir dizi el hareketi yapıyor, Mah-dee de homurdanarak hemen karşılık veriyor. Bir süre daha el kol hareketi yaptıktan sonra bana bakıyorlar.

Mah-dee karnımı göstererek, "Lila kız mı erkek mi olduğunu düşündüğünü bilmek istiyor," diyor. "Yoksa sormak kabalık mı olur?"

"Değil," diye mırıldanıyorum, dudaklarımda bir gülümseme. "Ve ben hangisinin olduğunu biliyorum." "Biliyor musun?" Mah-dee etkilenmiş görünüyor. "Bu uzaylılara özgü bir şey mi?"

"Bu bir şifacı 'şeyi'," diye katılıyorum.

"Maylak bir şeyler biliyor," diyor Rokan. "Benim bildiğim gibi ama bedenler, yaralar ve iyileşme hakkında."

Bu ifadede beni duraksatan bir şey var. Anamlı geliyor ama ben daha düşünmeden Mah-dee tekrar konuşuyor.

"Şanslısın." Mah-dee küçük bir jest yapıyor. "Peki öğrenecek miyiz? Erkek mi kız mı? Şu anda bir sürü kız bebek var gibi görünüyor."

Sırıyorum. "Söylemeyeceğim. Eşim bile bilmiyor."

"Neden?" Mah-dee başını eğiyor.

"Çünkü ona sürpriz yapmak istiyorum." Yavrumuz doğduğunda ve erkek olduğunda yüzündeki sevinci görmek istiyorum. "Kaldıraç," diyor Mah-dee ve sesinde sinsi bir ton var. Kız kardeşine bakıyor ve tekrar eliyle işaret ediyor.

Anlayamadım ama insanlarla konuşurken bu alışılmadık bir durum değil. Bu yüzden kibarca gülümsüyorum ve çayımı hızlıca içip bardağı boşaltıyorum. Sonra öne doğru eğilip bardağı Mah-dee'ye uzatıyorum. "Biraz daha çay alabilir miyim? Çok güzeldi."

"Elbette." Mah-dee fincanı aldı ve parmakları benimkilere dokundu. İki kız kardeşte de hastalık yok. Bu iyi bir şey.

Doğrulurken Rokan'a bakıyorum. Kıpırdamadan duruyor, bakışları üzerimde. İfadesi boş ama düşündüğünü hissediyorum. Bir süre sonra bana elini uzatıyor, avuç içi yukarı bakacak şekilde.

Ne yaptığımı biliyor.

O da benim gibi bir şeyler biliyor.

Gözlerim açılıyor. O da hissediyor mu? O da benim gibi ürpertici bir korkuyla mı uyandı? Bunu bilmeliyim. Ama diğerlerini korkutmak istemiyorum. Bu yüzden yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirip insanlara bakıyorum. "Stay-see'nin pasta yaptığını biliyor muydunuz?"

"Pasta mı?" Mah-dee kız kardeşini işaret ederek soruyor. Li-lah memnun bir şaşkınlıkla elini ağzına götürür.

"Kaldı mı bilmiyorum ama sorarsan daha fazlasını yapacağına eminim." Kıyafetlerimi sert, yuvarlak karnımın üzerinde düzeltiyorum.

Rokan sadece beni izliyor.

Mah-dee kız kardeşine eliyle işaret ederek "Lila kızı ben de yadımlıyorum," diyor.

Li-lah'ın elleri hareket ediyor, iletişim kuruyor ve sonra Mah-dee bana bakıyor. "Lila, Rokan'la konuşabilmek için bizden kurtulmaya çalıştığını düşünüyor."

Başımı hafifçe eğiyorum. Li-lah akıllıdır.

"Yeterince adil. Kekle rüşvet verebilirim." Mah-dee ayağa kalkar ve Li-lah da kalkar. Li-lah tereddüt ediyor, sonra Rokan'ın yanına gidip onu dudaklarından öpüyor ve kız kardeşinin yanına geri dönüyor. Çıkarken Rokan'ın eşine yakıcı bir bakış atmasını izliyorum.

Bu ikisi için rezonans kesinlikle devam ediyor.

Ayrılıyorlar ve mağara tekrar sessizleşiyor. Kıyafetlerimle oynuyorum, sakın ve rahat görünmeye çalışıyorum ama bunu hissetmiyorum. Kafamın içinde sakın olamayacağım kadar çok şey oluyor.

Rokan bir süre sonra bana bakıyor ve bakışları yorgun. "Sen de mi hissediyorsun?"

Y *Sen de hissediyor musun?*
Kalbim sıkışıyor. "İstiyorum."

"Ne oldu?"

Bilmiyor mu? "Bir cevabın olacağını umuyordum."

Rokan düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor. "Ben de öyle."

Koltuğumda kayıyorum, tedirginim ama bir şekilde rahatladım. Rokan da benim gibi hissediyor. Ortada hiçbir sorun yokken sorun gören sadece hamile bir kadın değilim. Bir şeyler yanlış... ya da yanlış olacak. "Bu sabah uyandım ve bunu hissettim," diyorum ona. "Belli belirsiz ama rahatsız edici. Gözdeki kum gibi. Ne olduğunu bilmiyorum, sadece hissediyorum... ufukta bir şey var." Şu anda bile havada hafif bir tedirginlik hissediyorum, duman gibi yapışıyor.

"Bu senin kitin mi?" diye soruyor. "Sağlıklı mısın?"

Başımı sallıyorum. "Hastalığı hissedebiliyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa. Benim khui'm hasta olanların yanında farklı hissediyor. Bu da benzer ama farklı hissettiriyor. Bu yüzden herkesi ziyaret ediyorum ama kimse hasta değil. Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Belki de sadece ben hastayımdır diye düşündüm..."

"Ben konuşana kadar," diye bitiriyor Rokan. Çenesini ovuşturmaya devam ediyor. "İki gündür beni rahatsız ediyor." Şaşıyorum. "Hiçbir şey söylemedin mi?"

Omuz silkiyor. "Belirsiz bir his, her şeyden çok bir fikir gibi. Ve senin gibi, ben de onu kimsenin merkezinde bulamıyorum."

"Ama hissediyorsun," diye vurguluyorum. Şimdi daha da endişeliyim. Ben sadece bir şifacıyım ama Rokan bazı şeyleri hissedebiliyor. Kötü bir kar fırtınasının ne zaman geleceğini, av hayvanlarının ne zaman azaldığını... o kadar çok küçük şeyi biliyor ki. "Hava yüzünden mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Bu... zor." Parmağını çenesine vuruyor ve sinirli bir şekilde doğruluyor. "Bunu tarif edemem, sadece kalıcı olduğunu biliyorum. Kötü bir tat gibi."

"Eh, artık nasıl bir şey olduğunu biliyoruz," diyorum sabırsızlıkla. "Kötü bir tat gibidir. Gözdeki kum gibi. Tüm bunlar var ama yine de gerçekte ne olduğunu bilmiyoruz."

Patlamam karşısında şaşırarak kaşlarını kaldırdı. "Ne olduğunu öğrendiğimde daha fazlasını söyleyeceğim."

Elimi yüzüme sürüyorum. "Biliyorum. Sadece yorgunum. Ve endişeliyim. Göremediğim isimsiz, şekilsiz bir sorun yerine kırık bir kolu tercih ederim."

"Anlıyorum." Rokan bir sopa alır ve ateşin kömürlerini dürtmeye başlar. "İlk başta onun Li-lah'ım olduğunu düşündüm ve kalbim korkuyla doldu. Tam bir gün boyunca kürklerimizden çıkmasına izin vermedim, gözümün önünden ayrılırsa bir şey olacağından endişelendim. Ama bu his devam edince..." Sözüünü kesiyor. "Beni endişelendirdi ama yine de rahatladım. Bu Li-lah değil ve kendimi kötü hissediyorum çünkü her ne ise ona dokunmadığı için mutluyum."

Uzandım ve elimi dizine koydum. "Bu duyguyu iyi bilirim. Bir eşim ve bir yavrum var, bir tane de yolda. Geceleri onlar için endişelenerek uyanıyorum. Çünkü derinden seviyorsun. Bu sizi zaman zaman korkutacak ama aynı zamanda iyi bir şey."

Bana attığı boş gözlü bakış, kafasında henüz çok fazla endişe olduğunu söylüyor.

İçimi bir endişe kaplıyor ve yeni bir korku doğuyor. "Hatırlayamıyorum, Rokan. Tüm o mevsimler önce khui-hastalığı vurduğunda 'duyu'n var mıydı? Ben henüz bir şifacı değildim, o yüzden bunun aynı şey olup olmadığını bilmiyorum." Tüm bedenim bu düşünceye karşı kenetlendi. *Lütfen, öyle olmasına izin verme. Ondan başka bir şey olmasın.*

Yavaşça başını salladığında rahatlayarak ağlamak istiyorum. "Aynı şey değil. Khui-hastalığı buradayken..." Bir yumruk yapıyor ve göğsünün üzerinde sıkıyor. "Ezici bir yanlışıklık duygusu gibi. Bu sadece... hafif hissettiriyor. Sinir bozucu."

Sözlerini düşünerek nefes veriyorum. Haklı, bu ezici bir his değil. Bir öneri gibi mi geliyor? Kötü bir şey olacağına dair bir fikir. "Peki ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz. Başka ne yapabiliriz ki?"

"Şefimize söyleyebiliriz. Vektal bilmeli ki hazırlıklı olalım." "Ne için hazırlıklı?"

Haklı olduğu bir nokta var ama yine de şefimiz bilmeyi hak ediyor. "Her şey ve her şey."

Rokan başını sallar.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Kalkmama yardım et ve onun mağarasına gidelim."

Rokan ayağa kalkmama yardım ediyor ve sonra duraksıyor. "Ben Vektal'ı görmeye gideceğim.

Sen mağarana dönmelisin." "Hayır, seninle gelebilirim."

"Maylak," diyor nazikçe ve ellerimi sıkıyor. "Hissetmiyor musun? Setin yolda."

O anda vücudum güçlü bir şekilde sıkıştı, içimde bir kasılma başladı. Ellerini bırakıyorum ve karnımı tutarak iki büküm oluyorum.

"Senin de suyun gelmek üzere," diyor, sesinde bir parça eğlence var. "İzin ver seni eşinin yanına götüreyim."

Tuniğini avuçlarımda içinde tutuyorum. Vücudumda görmezden geldiğim, çok meşgul olduğum, çok endişelendiğim için bir kenara ittiğim her şey yüzeyle çıkıyor. Bütün gün vücudum -ve kitim- bana zamanımın yaklaştığına dair sinyaller gönderdi ve ben bunu fark edemeyecek kadar dikkatim dağınmıştı. Şimdi her şeyi hissediyorum: kitimin karnımın içindeki pozisyonundaki değişiklik, bacaklarımda arasındaki etimin yavaşça genişlemesi, sert karnımda dalgalanan kasılmalar. Bütün gün küçük dokunuşlarla onu yatıştırdım, kabilemin refahına odaklandım.

Şimdi kitim doğmak için can atıyor.

Oh. Tereddüt ediyorum, çünkü kabileyi neyin rahatsız ettiğini bulmalıyım. Bunu düzeltmeliyim çünkü onları güvende ve sağlıklı tutmam için bana güveniyorlar. "Ama"

"Diğer her şey bekleyebilir, şifacı. Sana söz veriyorum." Dik durmama yardım ediyor ve sonra beni mağarasının girişine doğru yürütmeye başlıyor. "Eşyalarını al. Ben Vektal ile konuşacağım. Sonra gelip seni göreceğiz."

Tereddüt ediyorum.

"Suyunuz," diye uyarıyor Rokan. "Çok yakında."

Başımı sallıyorum ve karnımı tutarak mağaradan çıkıyorum. Ana tünele girer girmez beni dikkatlice kollarına alıyor. "Seni Kashrem'e geri götürelim, olur mu?"

Bir kasılma daha üzerime çöküyor. "Mağaram," diye kabul ediyorum, nefes nefese. "Ve acele et." Karnımdan daha fazla ağrı geçiyor ve bu sefer onu yatıştırmak için şifamı kullanmıyorum.

Kitim geliyor ve karnımda yükselen her ağrı düğümü, yakında karşılamam gereken yeni bir küçük yüzüm olacağını hatırlatıyor.

Çok, çok yakında.

KISA BİR SÜRE SONRA kürklerimin içinde doğruldum ve ellerimi karnıma koyarak şifamın bedenimden akıp gitmesine izin verdim. Khui'm sayesinde kolay bir doğum oldu ama hâlâ ağrım var. Çok yorgunum. Birazcık iyileşmeyle çok daha hızlı toparlanacağım.

Ateşin yanında, arkadaşım ıslak, sıcak bir havluyla kiti siliyor. Yüzünde solmayan geniş bir gülümseme var ve kitimizin yumuşak mavi tenine saygıyla dokunuyor. Her bir küçük parmağı sayıyor, her bir küçük parmağı açıyor. "Bir oğlan," diye mırıldanıyor ve gözlerinde sevgiyle bana bakıyor. "Biliyor muydun?"

Gülümsüyorum. "Nasıl gülmeyeyim? Sezonlar boyunca vücudumun içinde yaşadım." O kadar uzun zamandır Kit'le birlikteydim ki, şimdi karnımda onun rahatlatıcı hissi olmadan kendimi biraz boş ve kimsesiz hissediyorum. Bir elimi karnımın yumuşak tümseğinin üzerinde gezdiriyorum. Çok yakında tekrar sıkılaştacak ve düzleşecek ve kitimi taşımayı şimdiden özlediğim için neredeyse üzülüyorum.

Ama sonra Kashrem yanıma geliyor, en yeni yavrumuz kollarında dikkatle kucaklanıyor. Minik erkeği bana doğru uzatıyor. O mükemmel, güzel bir çocuk. Esha'nın yüzünü hatırlıyorum, ağlamaktan sıkılmış ve buruşmuş, küçük boynuzları çoktan tomurcuklanmıştı. Bu yavru şişman ve boynuzları küçük alındaki önerilerden ibaret. Yüz ifadesi tatlı, bakışları sakın, gözlerini kırpmadan kara gözlerle bana bakıyor. Yavrumu kucağıma aldığımda khui'm göğsümde kırırdanıyor ama uzanabileceğim bir khui yok. Henüz yok.

O belirsiz tedirginlik hissi geri döner, ama bu sefer farklıdır. Bu, savunmasız yavrusu için endişelenen bir anne. Elimi neredeyse kel olan küçük başının üzerinde gezdiriyorum. "Fazla saç yok."

"Esha gibi değil," diye katılıyor dostum, kürklerin içinde yanıma yerleşiyor. Kolu omuzlarıma dolanıyor ve beni kendine yakın tutarak ağzını yeleme bastırıyor. "Başı simsiyahtı ve puf otu gibi uzuyordu."

Hatırlayarak kıkırdıyorum. Kollarımdaki yavru göz kırıyor ve küçük ağız hareket ederek büzülüyor. Onu göğsüme yaslayıp meme ucumu uzatıyorum ve bir an sonra yapışıyor. Şiddetli bir sevgi içime hücum ediyor ve gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kalıyorum. Yuvarlak göbeğimi özledim mi? Bu küçük canı kollarımda tutmanın yanında hiçbir şey.

Kashrem tekrar burnuma sokuluyor. "Çok güzelsin dostum. Bugün erkeklerin en şanslısıyım. Yanımda güzel bir dişi, güçlü, sağlıklı bir kızım ve şimdi de bir oğlum var. Kalbimde çok büyük bir sevinç var."

Kit hemşirelik yaparken yanağına dokunuyorum. O güçlü, benim yeni oğlum. Sağlıklı. Göğsünde konuşacak bir khui olmasa bile bunu görebiliyorum. "Erkek çocuk istiyordun."

"Sevdim," diye katılıyor Kashrem. "Kabilemizin dişilere çok ihtiyacı olduğunu bilmek bencilce geliyor ama başka bir küçük kızı Esha'yı sevdiğim kadar sevmeyi hayal bile edemiyorum. Bu yüzden küçük bir oğlum olsun istedim." Dalgınca kolumu okşuyor. "Elbette, şimdi burada olduğuna göre, onu Esha'dan daha az ya da daha çok sevmeyi hayal edemiyorum. O sadece farklı ve şimdiden kalbimin başka bir parçasına sahip oldu."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Küçük Esha, doğum sırasında attığım çığlıklardan korkmasın diye Rokan'la birlikte gitti. Yine de kızımı özleyorum. Onu burada istiyorum. Ona yeni kardeşini göstermek ve onun sevimli gülümsemesini görmek istiyorum. Rokan ve Li-lah ile birlikte olacağını bilsem de ona sıkıca sarılmak ve güvende olduğuna dair kendimi rahatlatmak istiyorum. Sadece... endişeliyim. "Bir isim?" Ses tonumu hafif tutarak eşime soruyorum. "Bir isim düşündün mü?"

"İnsanların yaptığı gibi isimlerimizi karıştırabileceğimizi düşündüm. Makash."

"Bu kadar uyku bir yavru için çok sert bir isim." Kollarımdaki küçük pakete gülümsüyorum. O küçük yüzü saatlerce izleyebilirim, tombul yanakları Makash hemşirelik yaparken çalışıyor.

"Güçlü ismiyle büyüyecek," diyor Kaşrem, kolumu son bir kez okşadıktan sonra ayağa kalkıyor. "Babası gibi tabakçı olacağına avcı olsun daha iyi."

Bu olumsuz sözler karşısında kaşlarımı çatarak başımı kaldırıyorum. "Ne fark eder ki?"

Ben izlerken, benim nazik Kaşrem nadiren kullandığı mızrağını eline alıyor ve küçük mağaramızın girişine gidiyor. Oturup girişi izliyor ve yüzü çok ciddi.

"Nedir bu?" diye sordum. Bu benim eşim gibi değil. Benim Kashrem'im doğuştan tatlı ve savaşçı değil. Avlanmak için eline bir mızrak alması ya da bir deriyi iyileştirmesi hiç umurumda olmadı. Bu ani fikir değişikliği neden?

"Endişelendim," diyor alçak bir sesle, elleri mızrağı beceriksizce kavırıyor. Gözleri minik Makash'a sabitlendiğinde parlıyor.

"Kitin üzerinde mi? Ama-"

Başını sallar. "Bu sabah uyandığında söylediklerin üzerine. Bir şeylerin yanlış olduğunu. Ve bu beni düşündürdü... Ailemi korumak için daha güçlü olmalı mıyım? Daha fazlasını yapmalı mıyım? Avlanmalı mıyım? Hassen ve Bek gibi vahşi mi olmalıyım?" Elindeki mızrağa sanki ona yabancıymış gibi bakıyor. "Bunun yardımı olur mu?"

"Dostum," diyorum usulca, ona seslenerek. Elimi uzatıyorum, bekliyorum.

Mızrağa bakıyor, sonra iç geçiriyor ve onu bir kenara atıyor. Yanıma gelip diz çöküyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Yeterli olmak istiyorum. Senin için yeterli, Esha ve Makash için yeterli bir baba."

"Öylesin. Bundan asla şüphe etme." Elini okşuyorum ve orada, yanağımda tutuyorum. "Olduğun kişiden başka bir şey olman gerektiğini düşünme."

"Ama tehlike-"

"Bir şey olmayabilir," diyorum kararlılıkla. "Rokan'la konuştum, o da aynı tedirginliği hissediyor ama bu daha önceki khui hastalığına benzemiyor. Ne olduğunu bilmiyoruz ve bu acımasız mevsimde kötü hava koşulları kadar basit bir şey de olabilir." Dişlerime karşı yalan gibi geliyor ama dostumun yüzündeki endişenin kaybolduğunu görmek buna değer.

"Seni korumak istiyorum," diyor Kashrem şiddetle. "Sen benim dişimsin. Eşimsin. Yavrularımın annesisin."

"Her gün büyüyen bir kabileye bakmakla meşgul bir anne," diyorum usulca. Elini okşuyorum ve sonra tekrar ona bakıyorum. "Çok küçük iki yavrusu olan ve kocası dışarıda olmadığı için minnettar olan bir anne, çünkü bu sayede herkese yardım etmeye odaklanabiliyor."

Sözlerim omuzlarındaki gerginliğin bir kısmını yatıştırıyor. "Neden her zaman kalbimi rahatlatmak için söylenecek en doğru şeyi biliyorsun?"

"Çünkü ben şifacıyım," diyorum nazikçe. "Ve senin eşinim. Benim görevim seni tanımak ve seni her yönden nasıl iyileştireceğimi bilmek."

Makash'a bakıyor, sonra kıkırdıyor. "Beslenirken uykuya daldı."

Aşağıya bakıyorum ve küçük oğlumuzun küçük ağız titriyor, sanki uykuya dalmaya çalışıyormuş gibi. Onu omzuma kaldırıp sırtını ovuyorum ve kaçınılmaz geçirmesini bekliyorum. Geçirmesi bittiğinde onu yumuşak küklerle kundaklıyor ve babasına uzatıyorum.

Oğlunu kucağına alan Kaşrem'in yüzündeki sevgi ifadesi içimi eritiyor ve şiddetli bir korumacılıkla dolduruyor. Ailemizde bir avcıya ihtiyacımız yok. Ben şifacıyım. Şifacılığım ailemi güçlü ve güvende tutacağım. Kabile bize teşekkür için yiyecek sağlıyor. Daha fazlasına gerek yok.

Endişelerim eşime de bulaştığı için kendimi suçlu hissediyorum. İşte bu yüzden bir şifacının çok fazla sırrı vardır. Çünkü bazen bir dokunuşla iyileştirilebilecek bir şeye dönüşene kadar konuşulmamalıdır. Eşimi, asla gün ışığına çıkmayacak şekilsiz tehlikeler için endişelendirdim. Yine de... Bunları eşimden saklayamam. O benim kalbim. Yüklerimi paylaşabileceğim tek kişi o.

"Yüzündeki o ifadeyi biliyorum" diye mırıldanıyor, Makash'ı kollarında nazikçe sallarken bile.

"Ne bakışı?" Kıyafetlerimi düzeltiyorum, hassas göğüslerimi insan dişilerinin yaptığını gördüğüm gibi bir göğüs sargısıyla sarıyorum.

"Endişelerini benimle paylaştığın için pişman olduğunu söyleyen bakış." Bana verdiği gülümseme bilgece. "Ama başka türlü olmasını istemezdim."

"Ben de," diyorum usulca. Bir şifacı bile bir başkasına yaslanmalıdır. Battaniyelerle oynuyorum, beni bu kadar iyi tanıması karşısında kendimi garip bir şekilde savunmasız hissediyorum. "Girişin üzerinde gizlilik perdesi var mı? Rokan ve Vektal kötü hisler ve ne yapabileceğimiz hakkında konuşmak için birazdan gelecekler."

Kiti yeni bir sepete koyuyor - dostum tarafından örülmüş, dekoratif bir desen veren zekice renklendirilmiş iplerle örülmüş bir sepet - ve sonra girişe gidip perdeyi hareket ettiriyor. Bir dakika sonra geri döndüğünde Vektal ve Rokan da arkasındadır.

"Şifacı," diyor Vektal başıyla beni işaret ederek. "Yeni kitin iyi mi?"

Kashrem bir elini kaldırarak iki avcıyı da oturmada önce durdurur. "Eşim yeni doğum yaptı. Sırf sizi burada istediği için ekranı kaldırdım. İhtiyacınız olanı söyleyeceksiniz, hem de çabucak, sonra o dinlenecek."

Rokan'ın gözleri büyüyor ama sırtıyor. Vektal sadece başını sallıyor, dudakları eğlenerek seğiriyor. "Bu gece çok vahşisin Kaşrem."

"Eşim bütün gün kabileye baktı ve sonra oğlumu doğurmak için eve geldi. Tabii ki çok sertim. Herkesin iyi olduğundan emin olana kadar durmayacaktır, bu yüzden dinlendiğinden emin olacağım." Şefine sertçe başını salladı ve sonra aynısını bana yaptı. "O yüzden oturmayın, çünkü burada uzun süre kalmayacaksınız."

Kıkırdıyorum ve kürkümü belime doğru çekiyorum. O haklı; yorgunum. Göz kapaklarım ağırlaştı ve uyumaktan başka bir şey istemiyorum ama yapacak çok şey varmış gibi geliyor.

Vektal kürklerin yanına geliyor ve yatağımın yanına çömelmeden önce Kaşrem'e bir göz atıyor. "Bana endişelerinizden biraz daha bahsedin."

Rokan'a bakıyorum, o da başını sallıyor ve sonra konuşuyorum. Şefime endişelerimle uyandığımı ve kabileyi kontrol etmek için yaptığım ziyaretleri anlatıyorum. Ona şüphelerimi anlatıyorum, çünkü endişeme neden olan belirli bir şeyi işaret edemiyorum. Sadece orada bekliyor. "Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum," diyorum sonunda. "Bunun sadece hamile bir kadının endişeleri olduğunu düşünürdüm ama Rokan da aynı endişeleri paylaşıyor."

"Evet ve hamile değilim," diyor Rokan yüzünü ekşitmeden.

Vektal, Rokan'a sabırlı bir bakış attıktan sonra bana dönüyor. "Ve yeni kitinize odaklanmadığından emin misiniz?"

"Makash güçlü," diyorum gururla. "Çok sağlıklı."

Şefim homurdanıyor. "İyi bir isim."

"Öyle."

Vektal Rokan'a döner. "Makash için yapmamız gereken khui avıyla ilgili olabilir mi? Yakında gitmemiz gerekecek."

Rokan düşünür ve sonra başını sallar. "Avlanma tehlikesi varmış gibi

hissetmiyorum." "Peki ya hava?"

Rokan tekrar başını sallar. "Ve

kabileye mi odaklanıyor?"

"Öyle hissediyorum," diyorum. Tüm soruların ışığında, acaba hayal mi görüyorum diye düşünüyorum. Herkes sağlıklı. Kimse hasta değil. Rokan'ın yüzünde de aynı şeyi merak ettiğini görüyorum. "Ateş olmayan yerden duman mı çıkıyor?" diye soruyorum.

Vektal uzun bir süre sessiz kalıyor, bana bakıyor. Sonra konuştu. "Senin paniklediğini hiç görmedim Maylak. Sen kararlı ve sarsılmazsın. Eğer endişelerin varsa, seni dinleyeceğiz."

"Ama ne için endişelendiğimi bilmiyorum," diye üzülüyorum.

"O zaman bekleriz," diyor Vektal. "Gözümüzü dört açar ve her ne olaksa olmasını bekleriz." Yavaşça ayağa kalkıyor. "Georgie'mde bir insan deyimi vardır; fırtına öncesi sessizlik. Belki de bu da odur."

"Peki o zaman fırtına nedir?" Rokan sorar.

Vektal ellerini iki yana açar. "Henüz bilmiyoruz."

Çaresizce Rokan'a bakıyorum. "Peki ne

yapacağız?"

"Sakinliğin tadını çıkarın," diyor Vektal. "Diğerlerine hiçbir şey söylemeyin. Panik yaymanın bir anlamı yok. O zamana kadar her günün, her saatin tadını ailenizle birlikte çıkarın."

Önce onların ciddi yüzlerine, sonra da kendi dostuma bakıyorum. "Bu bir cevap değil, şefim."

"Çünkü bende hiç yok." Vektal'in yüzü bir an için kasvetli görünüyor, ama sonra ifadesi kararlılığa dönüşüyor. "Bu her neyse, gafil avlanmayacağız. Hava durumunu izleyeceğiz. Daha fazla yiyecek ve ateş malzemesi toplayacağız. Avcıları tek başlarına değil, çiftler halinde göndereceğiz. Güvende olacağız." Bir yumruğunu kapatıyor ve düz avucunun üzerine koyuyor. "Eğer bunun olmasını engelleyebilirsek, engelleyeceğiz."

"Pekâlâ," diyorum usulca. "Yapabileceğim daha çok şey var. Kemli'yle birlikte çalışıp daha fazla şifalı bitki toplayabilirim. Daha fazla şifalı çay yapabilirim. Hamile olanları daha da yakından izleyebilirim." Ve Har-loh ve Analay gibi gizlice gözümün üzerinde olduğu kişileri.

"Uyuyacaksın," diyor dostum, öne çıkıp şefimle yatağımın arasına girerek. İki adama da sert bir bakış attı. "O yorgun. Birakın dinlensin. Yarın daha fazla endişelenebilirsiniz."

"Nasıl istersen, vahşî olan." Vektal önce bana sonra da Kashrem'e başını salladı. "Dinlendiğinde Makash'ını da getir şifacı. Georgie'm onu tutmak isteyecektir."

"Yapacağım," söz veriyorum.

İki avcı ayrılıyor ve Kashrem paravanı girişin üzerine geri koyuyor. Yüzünü ovuşturuyor ve sonra yanıma doğru yürüyor, ayak sesleri ağır, kürklerin içine düşmeden önce. Kollarını bana doluyor ve yüzünü omzuma gömüyor.

Onun şık saç örgüleriyle oynuyorum. "Uzun bir gün müydü?" Alay ediyorum.

"O endişelenmese bile ben eşim için endişeleniyorum. Birileri yorulmak bilmeyen şifacımızın dinlenmesini sağlamalı." Parmaklarının tenimde gezinmesine izin veriyor. "Ben de Vektal'ın söyledikleri için endişeleniyorum. Eğer bir sorun varsa-"

"O zaman su yüzüne çıkana kadar bekleyelim," diye arkadaşımı temin ediyorum. "O haklı. Her gün şekilsiz, isimsiz bir şey için endişelenerek yaşayamayız."

"Sakinliğin tadını çıkar," diye onaylıyor Kashrem beni kendine yakın tutarak.

"Göründüğünden daha kolay." Sepetin içinde Makash hıçkırıyor ve sonra ağlamaya başlıyor.

Yorgunluğuma rağmen kıkırdıyorum. "Göründüğünden çok daha kolay, özellikle de yeni doğan kitiyle."

"Onu getireceğim." Arkadaşım tekrar ayağa kalkıyor ve sepete doğru ilerliyor. Bohçayı alıyor ve yanıma dönerken Makash'ı kollarında sallıyor.

Onları izliyorum ve kararlılığım güçleniyor. Vektal haklı. Tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz. Her gün tehditler var ve onlardan korkarak yaşayamayız. Bekleyeceğiz. Hazırlanacağız. Sırlarımızı saklayacağız ve en iyisini umacağız.

O zamana kadar sakinliğin tadını çıkaracağız.

Kollarımı yeni oğluma uzattım ve gülümsedim.

YAZARIN NOTU

Eğlenceli bir şaka değil miydi? Umarım Maylak'ın zihin dünyasına küçük bir bakış hoşunuza gitmiştir. Hem kabilenin ayrılmaz bir parçası hem de endişe kaynağı olarak olayları onun bakış açısından göstermek ve diğer çiftlerimizden birkaçına göz atmak istedim. Umarım hoşunuza gitmiştir! Maylak'ın dediği gibi, fırtınadan hemen önce biraz sakinlik.

Fırtınalardan bahsetmişken... Maddie'nin kitabı BARBARIN Terbiyesi yaz sonunda çıkacak ve bence uzaylılarımız için pek çok açıdan ezber bozan bir kitap olacak.

Umarım bu küçük tat hoşunuza gitmiştir ve bir sonraki tam uzunluktaki yayına kadar sizi idare eder. Her zaman olduğu gibi, hayranım olduğunuz için teşekkür ederim. Gerçekten de gezegendeki en iyi hayranlara sahibim!

<3

Yakut

TAŞINMA GÜNÜ

FARLI

Mağarada yürürken Cham-pee tozluğumun paçasını ısıyor ve neredeyse bana çelme takıyordu. "Cham-pee! Kes şunu! Bu battaniyeleri taşımaya çalışıyorum!"

Bana meliyor, o kadar komik ve öfkeli görünüyor ki gülüyorum. Onun tüylü küçük yüzüne kızamıyorum. Öfkelendiğinde bana Bek'in ruh hallerinden birini hatırlatıyor, bu da beni daha çok güldürüyor.

Eller benden uzun battaniye yığınının alıyor ve Bek olduğunu görünce şaşıyorum. Kaşlarını çatıldığını görmek beni şaşırtmadı.

"Teşekkür ederim," diyorum ve Bek'in tozluklarına saldırmadan önce Cham-pee'yi yakalıyorum.

"Daha dikkatli olmalısın," diyor bana düz, öfkeli bir sesle. "Neredeyse Hemalo'nun postuna basıyordun."

Şaşkınlıkla bakıyorum. Hemalo deri yüzme aletlerini bekar avcılarının paylaştığı mağaranın hemen dışına kurmuş. Kabile mağarasına giden normal yolların üzerinde ama sanırım artık taşındığı için kendi mağarasına kuramıyor. "Oh. Görmedim-"

"Açıkça." Bek bana başını salladı. "Şimdi, bunları nereye götürüyorsun?"

"Mah-dee'yi almaya gidiyorum," diyorum ona, kötü ruh halini görmezden gelerek. "Bugün onun taşınma günü." Homurdanıyor. "Bunu senin için taşıyacağım, böylece kendine zarar vermezsin."

"Ve böylece Mah-dee'yi görebiliyorsun?" Alay ediyorum.

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi beliriyor. Tepkisine bakılırsa muhtemelen çok ileri gitmişim. Umurumda değil. Bek'in birkaç ay süren huysuzluğundan sonra kuyruğuna bir tekme yemeye ihtiyacı var. Artık nazik davrandığı tek kişi insan Claire. Sanırım onu özlüyor. Ama sadece "İnsan nerede o zaman?" diyor.

Omuz silkiyorum. "Dün gece kutlama sırasında nerede uyudu? Hangi mağarada?"

O bilmiyor, ben de bilmiyorum, bu yüzden perdesiz mağaralara bakmaya başlıyoruz. Eğer bir avcıyla yattıysa, onu yakında bulacağız. Burası çok az sırrı olan bir mağara... Yine de biriyle yattıysa Bek'in yardımını kaybedeceğimi düşünüyorum.

Mah-dee'yi bulmadan önce Vaza'yı buluyoruz. Elinde bir sepetle bizi izlerken gülümsüyor. "İnsan Mah-dee'yi gördünüz mü? Ona bir sepet vermek istedim."

Eğlencemi elimin arkasında bastırıyorum. Vaza çok açık. Aslında Bek de öyle. Rakibine kaşlarını çatıyor. "Neden bir sepete ihtiyacı var?"

Vaza elindeki sepete bakıyor ve sonra omuz silkiyor. "Herkesin iyi bir sepete ihtiyacı yok mu?" "Eminim minnettar olacaktır." Ve içimden bir kıkırdama geçiyor.

Hem Bek hem de Vaza bana kaşlarını çatıyor. Cham-pee meliyor ve çenemi ısıyor. Küçük dıviti'mi serbest bırakıyorum ve kovalamaca oynadığımızı düşünerek hemen uzaklaşıyor. Ben takip etmiyorum.

Ortaya çıkan kovalamaca oyunu fazlasıyla ilginç.

"Belki de depo mağaralarından birinde uyuyordur," diye öneriyorum. "Gidip bakacağım."

Bana dikkat etmiyorlar. Birbirlerine ters ters bakmakla meşguller. Bek, Vaza'ya "Kendi sepetini kendisi yapabilir," diye hırlıyor.

"Kendi battaniyelerini de yapabilir!"

"Ben Farli'ye yardım ediyorum. Sen sadece her zaman yaptığın gibi onu bir kar kedisi gibi takip ediyorsun."

"Sanki sen konuşacak biriymişsin gibi," diye tıslıyor Vaza. "Bir insanınız vardı ve onu kaybettiniz. Bırak başkalarının da şansı olsun!" Leezh'in sinirlendiğinde yaptığı gibi gözlerimi deviriyorum.

Ne zaman bir insan dişisi çiftleşmemiş olsa, çiftleşmemiş erkeklerle aynı hikaye yaşanır. Dişinin huzuruna çıkmak için kendilerini aptal yerine koyarlar, yankı bulmasalar bile bir zevk eşi bulmayı umarlar. Şimdi yine tek bir çiftleşmemiş dişi olduğu için, birbirleriyle konuşmalarında daha çaresiz ve daha öfkeli hale geliyorlar. Harrec ve Warrek gibi bazı avcılar dişileri kovalamaya zahmet etmiyor. Olması gereken buysa, rezonansın onları bir araya getireceğini düşünüyorlar. Bek gibi daha itici olanlar ise işlerin yolunda gitmesi için ellerinden geleni yapıyor.

Bunu çileden çıkarıcı buluyorum... ama biraz da heyecan verici. Birkaç sezon sonra, kur yapılacak yaşta bir kadın olacağım. Mah-dee'yi kovaladıkları gibi beni de kovalayacaklar mı? Tüm bu ilgiyi düşünmek midemi bulandırıyor. Vaza'yı mı yoksa Bek'i mi istediğimi bilmiyorum ama yine de düşünmesi bile heyecan verici. Düz göğsümü okşuyorum. Hâlâ memem yok. Daha bir ya da iki mevsimim var.

İç çekiyorum. Büyümeye hazırım.

İki avcıyı tartışmaları için geride bırakıp mağaraları araştırıyorum. Depo mağarasının arkasındaki fazladan kürk yığınının içinde Mah-dee'yi buldum. Geldiğinden beri ailemin mağarasında uyuyordu, çünkü daha büyük bir mağaramız vardı, ama dün gece geri dönmedi. "Günaydın," diye sesleniyorum ona yaklaşırken. "Uyan! Taşınma gününün vakti geldi!"

Mah-dee, sarı yelesi başında bir hırıltıya dönüşmüş halde, gözleri kararmış bir şekilde oturuyor. "Neden buradasın ve bu kadar gürültülüsün?"

"Gürültü yapıyor muyum?" Arkamda, Cham-pee de aynı fikirdeymiş gibi mağaranın girişinde meliyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Bu daha mı iyi?"

"Sanırım akşamdan kalmayım," diyor Mah-dee yüzünü ovuşturarak. "Bu sah sah çok güçlü bir şey."

Nefesim kesildi. "Kötü müydü?" İnsanlardan birçok kez "bok" kelimesini duydum ama genellikle tezekten bahsederken kullanıyorlar. "Oshen hiç hoşnut olmayacak."

"Hayır, hayır," diyor çabucak. "Güçlü şeyler. Şeyler. Yanlış söyledim." Oh.

"Kız kardeşim nerede?" Kıyafetlerini düzeltiyor ve etrafına bakıyor. "Uyandı mı?"

Kıkırdıyorum. "Sanırım bütün gün onları pek göremeyeceğiz. Yankılanıyorlar." Bunu düşünmek çok heyecan verici. Roka'nı ve onun yeni eşine nasıl baktığını hayal ediyorum ve küçük bir iç çekiyorum. Bir erkeğin bana böyle bakmasını istiyorum. Sonra burnumu kırıstırıyorum. Vaza ya da Bek değil ama. Daha kibar birini. Belki Taushen.

Mah-dee mutsuz bir inilti çıkarır ve yatağına geri uzanır. Battaniyeleri başının üzerine çeker. "Buradan nefret ediyorum."

Kıkırdıyorum ve battaniyeleri tekrar aşağı çekmek için öne uzanıyorum. "Çok aptalsın." Son birkaç hafta içinde Mah-dee'yi iyice tanıdım. Pek çok ekşi şey söylüyor ama sadece üzgün, yalnız ve arkadaşına ihtiyacı var. "Bugün güzel bir gün. Kendi mağarana kavuşuyorsun!"

Battaniyeleri indirmeme izin veriyor ve yüzünde düşünceli bir ifade var. "Öyle mi? Kız kardeşimle kalmayacak mıyım?"

"Hayır, Asha'yla birlikte mağaraya gireceksin," diyorum ona. "Bu bir kız mağarası!" Bu düşünce beni çok heyecanlandırdı. Belki yeterince büyüdüğümde onlarla birlikte mağaraya girebilirim. Birbirimizin saçlarını örebilir, birlikte giysiler yapabilir ve sırlarımızı paylaşabiliriz.

"Sanırım sorun değil. Kız kardeşimin sürekli yeni erkek arkadaşına çakmasını duymak istemiyordum," diyor Mah-dee bir süre sonra. Yüzündeki ifade yeniden üzgünleşiyor.

"Arkadaş değil," diye düzeltiyorum. "Eş. Ve onlar *nay-ling* değil, çiftleşiyorlar."

"Doğru. Benim

hatam." "Kötü

mü?"

"Boş ver." Ayağa kalkıyor ve Cham-pee hemen öne atılıp battaniyesinin bir köşesini kapıyor ve çılgınca sallıyor. Üzgün yüzüne küçük bir gülümseme dokunuyor ve başını okşamak için uzanıyor. "Pekala, hadi yeni yeri görelim."

Mah-dee ve ben depo mağarasından çıktığımızda, hem Bek hem de Vaza gözle görülür bir şekilde göğüslerini şişiriyorlar. Mah-dee fark ettiyse de sessiz kaldı. Onu kabile mağarasından geçirirken yanımdan ayrılmıyor ve yanına yaklaşmak için yarışan erkeklere aldırış etmiyor. Mah-dee'nin şu anda bir eşle, hatta bir zevk eşiyile bile ilgilendiğini sanmıyorum.

Yine de bir zevk eşi seçecek olsaydım, ben de Vaza'yı seçmezdim. O çok yaşlı ve dişiler çiftleşmemiş avcılardan istediklerini seçebilirler.

Asha'nın mağarasının önünde gizlilik perdesi yok, bu yüzden içeri giriyorum. İçeride ateş çukuru karanlık ve mağaranın arka tarafında bir deste kürk var. "Asha?" Sesleniyorum.

Kürk demeti kıpırdıyor. "Git buradan, Farli."

"Daha erken değil," diyorum ona. "Uyanık

olmalısın." "Neden?" Sesi yorgun. "Ne anlamı

var ki?"

Ne demek istiyorsun? Ne kadar aptalca. "Yapılacak çok şey var. İşte, ateşinizi yakacağım. Ve bugün Mah-dee'yi mağarana taşımamız. Ateş yakma aletleriniz nerede?" Kayalardan oluşan halkanın yanına çömeliyorum.

"Mah-dee'yi içeri taşıyalım mı?" Asha oturur ve elleri saçlarını örmek için saçlarına gider. Otururken yere küçük bir kürk parçası düşüyor. Hızla yerden alıyor ama ben görmeden önce değil. Bu bir tunik, kit boyutunda.

Zavallı Asha. Küçük Hashala'sını çok özleyiyor. Birkaç sezon öncesine ait yavruyla ilgili sadece soluk, soluk mavi ve çok küçük olduğuna dair belli belirsiz anılarım var. Bana çok erken doğduğu söylendi. Olur böyle şeyler. Nadir görülür. Tüm bunlar, bir yavru taşıma zamanım geldiğinde korkuyla endişelenmemem için söylendi. Kabile yas tutuyor ve sonra hayat devam ediyor... Asha hariç herkes için sanırım. Kalbinde hala ağlıyor.

Sanki Mah-dee'nin onunla yaşamaya başlaması olabilecek en iyi şeymiş gibi ona ısıltı ısıltı gülümsüyorum. "Sen ve Mah-dee, evet. Vektal bekâr kadınları bir mağarada bir araya getireceğimizi söylüyor."

"Bekar mı? Ama ben Hemalo'yla çiftleştim, unutuyorsun." Onun adını söylerken dudakları hafifçe kıvrılıyor. Biz konuşurken diğerleri mağaraya doluşuyor ve Asha'nın bakışları diğerlerine kayıyor.

"Hemalo çiftleşmeyi bozdu," diyor Bek kesin bir dille. "Avcıların yanına taşındı."

"Bek!" Onun duygusuz sözleri karşısında dehşete düşüyorum, çünkü bunun Asha tarafından bilinmediği açık. Yüz ifadesi gerginleşiyor, gözleri donuklaşıyor. Bana bakıyor ve ben de yavaşça başımı sallıyorum. Bu doğru.

"Bana hiçbir şey söylemedi." Küçük, acı bir kahkaha atıyor. "Yine de bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Artık bana hiçbir şey söylemiyor." Bakışları Bek ve Vaza'nın yanından geçip Mah-dee'ye yöneliyor. "Reddedilmiş dişiler mağarasına hoş geldiniz."

"Ah," diyor Mah-dee. "Sana da merhaba."

Asha battanilerini alıp tekrar uzanıyor. Dönüp mağarasının duvarına bakıyor ve bizi dışarıda bırakıyor. "Çıkarken gizlilik perdesini kaldırın" diyor bize.

Bek'e ters ters baktım. Bu daha kibarca halledilebilirdi. Asha'nın incindiği çok

açık. "Bir sepet ister misin, Asha?" Vaza teklif ediyor.

Bek, avcıcı kenara iterek, "Bu kadar sepet yeter," diye çıkıştı. "Kimse *senin sepetini* istemiyor."

Mah-dee bana bakıyor, yüzünde şaşkınlık ve çaresizlik karışımı bir ifade var. "Kötü bir zaman mı?" diye fısıldıyor.

"Bunun için iyi bir zaman yok," diye fısıldıyorum. "Kürklerinizi hazırlayalım ve bugünlük dışarı çıkalım. Cham-pee'yi yürüyüşe çıkarabiliriz."

"Pekâlâ," diyor Mah-dee. Bek ona beklenti dolu bir bakış atıyor ve sonra bana dönmeden önce mağaranın etrafına göz gezdiriyor. "Bir yere mi yerleşeceğiz?"

"Asha?" Ben soruyorum.

"Neresi olursa. Umurumda değil." Sesi donuk ve cansız ve bize bakmak için dönmüyor. "Sadece beni yalnız bırakın."

Mah-dee ve ben bakiştık. Vaza sepetini onun kürklerinin yanına koyuyor. Mah-dee'nin eşyalarını yere koyduktan sonra sessizce mağaradan çıkıyoruz.

Bek girişin üzerine gizlilik perdesini yerleştirdiğinde Mah-dee, "Bu çok garipti," diyor. "Ne kadar da hoş karşılandığımı hissediyorum."

"Sana bir sepet yapabilirim," diyor Vaza. "O sepet artık onun olduğu için. Bu bana büyük mutluluk verir." Bek sadece homurdanıyor.

Mah-dee'nin burun delikleri genişliyor ve bana endişeli bir bakış atıyor.

"Mah-dee ve ben toplanıp Cham-pee'yi gezdireceğiz," diyorum onlara. "Yapacak çok işimiz var." Koluna girip, kendi aralarında tekrar tartışmaya başlamadan önce onu erkeklerden uzaklaştırıyorum. İnsan itiraz etmiyor ve titremeye başlamadan önce onu mağaranın önüne götürmeme izin veriyor, ben de onun insan olduğunu ve kar için giyinmediğini unutuyorum. "Burada bekle," diyorum ona. "Giymen için kürklerimden birkaçını getireceğim."

Mah-dee kollarını ovuşturarak, "Ben senin iki katınım Farli," diyor. "Belki de Lila'nın uyanmasını beklemeliyim?" Yüzündeki ifade umut dolu.

Zavallı Mah-dee. Rezonansa pek aşına değil. "Uzun süre bekleyeceksiniz. Rezonans, kitle birlikte olana kadar onların dinlenmesine izin vermeyecektir. Jo-see ve Haeden rezonansa girdiğinde onları günlerce göremedik." Kıkırdıyorum. "Yine de onları çok duyduk."

"Ew, bunun için teşekkürler," diyor Mah-dee. Cham-pee'nin yanında diz çöküyor ve onun sivri küçük yüzünü okşuyor. "Yani kız kardeşimin erkeğinden başka kimseye ihtiyacı yok ve yeni mağara arkadaşım da arkadaş istemiyor. Bu durumda ben ne oluyorum?" Cham-pee'ye öpücükler atıyor ve diğer insanların yavrularıyla konuşurken çıkardıkları komik bir sesle konuşmaya başlıyor. "Bu bizi nereye götürüyor, küçük dostum? Tamamen sıçtık mı? Evet, öyle, değil mi? Evet, evet sıçtık. Tamamen boku yedik, değil mi?"

Sözlerini anlamaya çalışarak kaşlarını çatıyorum. "Hiçbir yere bırakılmadın. Benimlesin."

Mah-dee dvisti'ye aptal aptal bakmayı bırakıyor ve ifadesi değişiyor, komik insan ağzını küçük bir gülümseme süslüyor. "Sanırım öyle. Teşekkürler, Farli. Siz iyi insanlarsınız."

"Kötü insanlar var mı?"

"Lafın gelişi." Kollarını tekrar ovuşturuyor ve Cham-pee bunu bir oyun sanarak parmaklarını şaklatıyor. "Hadi şu kürkleri alalım, olur mu?"

Başımı sallıyorum, dönmeden önce onu inceliyorum. İnsanlar çok tuhaf. İnsanlar geldiğinden beri ayın birçok dönüşü oldu ve ben hala bazen onları anlamıyorum.

BUZ GEZEĞENİNİN İNSANLARI BARBARLAR

CALM'ın sonu itibariyle

(önerilen telaffuzlar parantez içinde)

ANA KABİLE MAĞARASINDA

MAĞARA 1

VEKTAL (VEHK-TALL) - SA-KHUI'nin eşi. GEORGIE İLE ÇİFTLEŞTİ.

GEORGIE - HUMA KADINI (HUMA DIŞILERİNİN RESMİ LİDERİ). EŞİYLE BİRLİKTE İKİLİ BİR LİDERLİK ROLÜ ÜSTLENMİŞTİR.

TALIE (TAH-LEE) - BEBEK KIZLARI.

MAĞARA 2

MAYLAK (MAY-LACK) - KABİLE ŞİFACISI. KASHREM İLE ÇİFTLEŞTİ. ESHA VE MAKASH'ın ANNESİ.

KASHREM (CASH-REHM) - EŞİ, AYNI ZAMANDA BİR DERİ İŞÇİSİ.

ESHA (ESH-UH) - ONLARIN KIZI. MAKASH (MUH-

CASH) - ONLARIN EWBOR SO .

MAĞARA 3

SEVVAH (SEV-UH) - KABİLE BÜYÜĞÜ, AEHAKE, ROKA v e SESSAH'ın ANNESİ

OSHE (AW-SHE) - KABİLE BÜYÜĞÜ, EŞİ

SESSAH (SES-UH) - ONLARIN öyle OLDUĞUNU

MAĞARA 4

WARREK (WAR-EHK) - KABİLE ÖĞRETMENİ. EKLA (EHK-LA

) - BABASI. YAŞLI.

MAĞARA 5

EREVE (AIR-UH-VE) HU TER, CLAIRE İLE ÇİFTLEŞTİ

CLAIRE - EREVE İLE ÇİFTLEŞTİ , ŞU ANDA ÖNG A T

MAĞARA 6

LİZ - RAAHOSH'un EŞİ. ŞU ANDA İKİNCİ KEZ HAZIRLANIYOR. RAAHOSH (RAH-HOSH) - EŞİ.

RUKH'UN KARDEŞİ.

RAASHEL (RAH-SHEL) - KIZLARI.

MAĞARA 7

STACY - PASHOV İLE ÇİFTLEŞTİ. PACY'NİN ANNESİ, BİR ERKEK BEBEK.

PASHOV (PAH-SHOWV) - KEMLİ VE BORRA'NİN OĞLU, FARLI VE SALUKH'UN KARDEŞİ. STACY'nin EŞİ, PACY'NİN BABASI.

PACY - ÖYLE DEĞİL.

MAĞARA 8

NORA - DAGESH'İN EŞİ, TWİ S A A VE ELSA'NİN ANNESİ.

DAGESH (DAH-ZZHESH) (G SOU D YUTULUR) - EŞİ. A HU TER. A A & ELSA - İKİ

KIZLARI.

MAĞARA 9

HARLOW - RUKH'UN EŞİ. YAŞLILAR MAĞARASI'nın 'MEKAİK'I. ZAMANININ %75'İNİ ORADA AİLESİYLE geçiriyor.

RUKH (ROOKH) - ESKİ SÜRGÜN. ORİGİ AL AME MAARUKH. (MAH-ROOKH). RAAHOSH'UN KARDEŞİ.
HARLOW'UN EŞİ.

RUKHAR (ROO-CAR) - ONLARINKİ ÖYLE DEĞİL.

MAĞARA 10

MEGA - CASHOL'UN EŞİ. EWBOR HOLVEK'İN ANNESİ.

CASHOL - (CASH-AWL) - MEGA'NİN EŞİ. HU TER. EWBOR HOLVEK'İN BABASI. HOLVEK -

(HAUL-VEHK) - ONLARIN FA T SO .

MAĞARA 11

MARLE e (Mar-le) - Ze EK'İN EŞİDİR. BİR ÇOCUĞU var. FRE CH. Ze EK - (ZEH -ECK) -

MARLE e'NİN EŞİ. ÇOCUĞU var.

MAĞARA 12

ARIA A - HUMA DİŞİ. ZOLAYA'NİN EŞİ. A ALAY'İN ANNESİ.

ZOLAYA (ZOH-LAY-UH) - ARIA A'NİN EŞİ. A ALAY'İN BABASI.

A ALAY - (Ah- UH-LAY) - ONLARIN FA T SO .

MAĞARA 13

TİFFA y - HUMA DIŞI. SALUKH İLE YENİ ÇİFTLEŞTİ.

SALUKH - SALUKH (SAH-LUKE) - HU TER. KEMLİ VE BORRA'NIN oğlu, FARLI VE PASHOV'UN KARDEŞİ.

MAĞARA 14

AEHA KO - (EYE-HA-KOH) - GÜNEY MAĞARASININ AKTÖR LİDERİ. KIRA'NIN EŞİ, KAE'NIN BABASI. SEVVAH VE OSHE'NIN OĞLU, ROKA VE SESSAH'IN KARDEŞİ.

KIRA - HUMA KADIN, AEHA KO'nun EŞİ, KAE'NIN ANNESİ. ALİE'ler TARAFINDAN KAÇIRILAN İLK KİŞİYDİ VE UZUN BİR SÜRE KULAK KÜPESİ TAKTI.

KAE (Kİ - 'Fly' İLE kafiyeli) - Yeni DOĞAN KIZLARI.

MAĞARA 15

KEMLİ - (Kemm-lee) DIŞI YAŞLI, SALUKH, PASHOV VE FARLI'NIN ANNESİ BORRA -

(BORE-AW) EŞİ, YAŞLI

FARLI - (FAR-LEE) ONLARIN küçük KIZLARI. ERKEK kardeşleri SALUKH VE PASHOV. CHAHM-PEE (CHOMPY) ADINDA BİR EVCİL HAYVANI var.

MAĞARA 16

DRAYA (DRY-A) - YAŞLI. DRE

OL (Dree- BAYKUŞ) - YAŞLI.

MAĞARA 17

VADRE (VAW-DRE) - YAŞLI.

VAZA (VAW-ZHUH) - DUL VE YAŞLI. Kadınları SÜRÜNDÜRMEYİ sever.

MAĞARA 18

ASHA (AH-SHUH) - HEMALO'DAN AYRILMIŞ. YAŞAYAN ÇOCUK YOK.

MADDIE - LILA'nın KIZ KARDEŞİ. İKİNCİ KAZASI. ŞU ANDA ÇİFTLEŞTİ.

MAĞARA 19

BEK - (BEHK) - HU TER. Hasse

(Hass-e) - HU TER. HARREC

(HAIR-EK) - HU TER.

TAUSHE (TOW -inek- SHE İLE kafiyeli) - HU TER. HEMALO

(HEE-MAH-LO) - ASHA'DAN AYRILMIŞ.

MAĞARA 20

JOSIE - HUMA WOMA. HAEDE İLE YENİ ÇİFTLEŞTİ.

HAEDE (HI-DE) - HU TER. Daha önce ZALAH İLE ÇİFTLEŞTİRİLDİ ANCAK ÇİFTLEŞME TAMAMLANAMADAN Zalah ÖLDÜ (KHUI İLE BİRLİKTE). ŞİMDİ JOSIE İLE ÇİFTLEŞTİRİLDİ.

MAĞARA 21 (ESKİ ADIYLA STOR Ge c ve)

ROKA (ROW-CA) - SEVVAH VE OSHE'NİN EN YAŞLISI. AEHAKE VE SESSAH'IN KARDEŞİ. YETİŞKİN ERKEK HU TER. ŞİMDİ LILA İLE ÇİFTLEŞTİ. 'ALTINCI' seansı var.

LILA - MADDIE'nin KIZ KARDEŞİ. İŞİTME ENGELLİ. ROKA'YA YERLEŞTİRİLDİ.

BUZ GEZEĞENİ BARBARLARI OKUMA LİSTESİ

Buz Gezegeni Barbarları Serisi!

Hepiniz Buz Gezegeni Barbarları'na yetiştiniz mi? Tazelemeye mi ihtiyacınız var? Ödünç almak ya da satın almak için tıklayın ve kitabın tadına varın (ya da rafınıza ekleyin)!

[Buz Gezegeni Barbarları - Georgie'nin](#)

[Hikayesi](#) [Barbar Uzaylı - Liz'in](#)

[Hikayesi](#) [Barbar Aşık - Kira'nın](#)

[Hikayesi](#) [Barbar Madeni - Harlow'un](#)

[Hikayesi](#)

[Buz Gezegeni Tatili - Claire'in Öyküsü](#)

(novella) [Barbarın Ödülü - Tiffany'nin](#)

[Öyküsü](#) [Barbarın Eşi - Josie'nin Öyküsü](#)

[Barbarın Bebeğine Sahip Olmak - Megan'ın Öyküsü](#) (kısa

öykü) [Buz Bebekler - Nora'nın Öyküsü](#) (kısa öykü)

[Barbarın Dokunuşu - Lila'nın Hikayesi](#)

Sakin ol - Az önce okudun!

Barbarın Evcilleştirilmesi - Çok yakında!

SON SÖZ

F Buz Gezegeni Barbarları, Ayı Isırıkları ya da Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi almak için beni [Facebook](#)'ta beğenebilir ya da [yeni çıkan bültenime abone](#) olabilirsiniz.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

<3 RUBY

Telif Hakkı © 2016 Ruby Dixon tarafından

Bu kitap bir kurgu eseri. Biliyorum, biliyorum. Büyük mavi uzaylılar hakkında bir kitabın kurgu olduğunu düşünün, ama öyle. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve oldukça şık olacaktır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

